dolmuş

CIGARANIN DUMANI...

300 belediye reisi bugün bir araya geliyor

Altıncı Belediyecilik kongresi bugün Ankarada İç İşleri Bakanının bir nutku ile açılacak

— KORKMA BE YAHU, ETRAFTA CANAVAR FALAN OLSAYDI BU TEPEDEN GÖRÜRDÜK.

Ekmekler hayvanlara yediriliyormuş

Şehirdeki ekmek sıkıntısına sebeb, arpa fiatlarının yükselişi dolayısile bazı kimselerin hayvanlarına ekmek yedirmesi imiş

Dünyada 100 sene sonra yeni bir taş devri başlıyacak

yazıyor

Kalp hastalıklarından ölenler gittikçe artıyor

dolmuş

SİYASİ MİZAH MECMUASI

Umumi Neşriyat Md. İlhan Selçuk

İMTİYAZ SAHİBİ: OSMAN A. KERMEN
ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR — SAYI: 23 — SENE: 1 — CİLT: 1 — 6 HAZİRAN 1956 — SAYISI 75 KURUŞ

Merhum Recep Peker'den Adnan Menderese mektup

Hayrul Halefim,

Sana minnettarım. Yaptıklarını işittikçe, gelenlerden memleketin hali ahvalini öğrendikçe ne kadar seviniyorum bilemezsin. Hem sevincimin iki sebebi var: Birincisi Allahın bana canlı olarak bu günleri göstermediğine şükrediyorum. Ben bu şartlar altında nasıl yaşıyabilirdim? O iri vücudumla, 120 kiloya yaklaşan ağırlığımla ve bir emekli maaşile nasıl geçinebilirdim? Zamanımda pirinç 120, ıspanak 30, zeytin 150 kuruşken bile sıkıntı çekiyordum. Geçen gün yeni gelen Makbule hanımla görüştüm; tavuğun 12 liraya satıldığını söyleyince Allahıma şükrettim; iyiki bu günlere kalmadım diye... Yoksa ben tavuğa hasret giderdim.

Fakat minnettarlığın asıl büyük sebebi hiç olmazsa ölümümden sonra kıymetimin biraz anlaşılmış olmasıdır. Asıl bundan dolayı sana minnettarım Adnan.. Geçen gün Almanların verdikleri bir raporda Türkiyenin 1948 de durumunun çok iyi olduğu belirtilmiş. Yâni benim hemen başvekillikten ayrıldığım yıllar.. Paramız kuvvetli, tediye muvazenemiz denk, bütçe açığımız asgari ve fiatlar normalmiş... Halbuki hatırlarsınız, sizler o zaman ucuzluğu tabuta koyup mitingler yapmıştınız. Şimdi anlıyorum ki o zamanki tabutunuzun içi boşmuş.. Ucuzluk henüz buraya yeni geldi, yani sizin iktidarınızdan sonra toprağa düştü zavallıcık. Yazık etmişsiniz, Türkiyenin bu zata ihtiyacı vardı. Ne yapıp da canına kıydınız? Buraya gelenler yalnız ucuzluk olsa neyse. Geçen gün gayet genç ve güzel bir kızı getirdiler, herkes başına üşüştü, ben de merak edip ilgilendim. Kim olduğunu sordum «Demokrasi» dediler ve Türkiye'den geldiğini söylediler. Ne yaptınız da bu genç ve güzel kıza kıydınız a canım? Onu ikinci dünya harbinden sonra doğurmuş, büyütmeğe çalışıyorduk. Bizler oynayıp hastalanmasın, üşümesin, soğuk almasın diye uğraşıp dururken, sizler bizim tedbirlerimizi kâfi bulmaz, daha fazla ilgi isterdiniz. Demek ki yavrucak tamamile elinize kalınca üç beş sene içinde toprağa düştü. Acıdım doğrusu.. Vatandaşların bu genç ve güzel kıza da çok ihtiyaçları vardı. Yazık ettiniz aziz halefim. Fakat bundan acı bir haz duyuyorum inan Adnan.. Ben bütün otoriteme, çatık kaşıma ve şiddetçiye çıkan adıma rağmen ucuzlukla, demokrasiyi öldürmemiş size sağ ve sıhhatli teslim etmiştim. Gelenlerden öğrendiğime göre, daha çok hasta varmış, yakında hepsinin de buraya gelmesi muhtemelmiş.

Hatırlarsın Adnancığım, bir meclis toplantısında galiba size karşı (psikopatlar) demiştim de hemen meclisi terketmiştiniz. Maşallah şimdiki arkadaşlarının çok hazımlı olduğunu öğreniyorum. Onlara (kuyruk) diyorsun, (çanlı) diyorsun, muhaliflerine (bozguncu, haini vatan) deniliyor da tınmıyorlar bile... Memlekette bu ne terakki, bu ne hoşgörürlük? Demek bütün sıkıntıyı biz çekmişiz. Bir defasında bizim grupta 33 kişi bana muhalefet etmişti de başvekillikten çekilmek zorunda kalmıştım. Maşallah, sana karşı bütün grup muhalefet etti de sen yine yerinde kalabildin. Üstelik de sen demokrat, ben diktatör olarak nam saldık.

Gelen vatandaşlar memlekette herşeyin terakki ettiğinden ve yükseldiğinden bahsediyorlar. Benim zamanımda 38 liradan bol bol satılan altın bugün 105 liraya çıkmış, dış borçlarımız 3,5 milyona varmış, 50 kuruşluk Boğaziçi sigarası bir misli artarak 100 kuruş olmuş, hele en garibi ölen hürriyetin yerine bir yenisini belki dünyaya getirebiliriz diye senin eski dostların bir parti kurmuşlar da İstanbul'da bula bula benim Sultanahmetteki evimi kiralamışlar. Ara sıra geceleri evime uğruyorum, telefonum çalıyor, ahizeyi alıyorum, karşımdaki ses:

— Hürriyet mi?

diye soruyor. Hürriyetin benim evimden aranması bile ne mânalı? Demek evim yeni doğacak hürriyetin beşiği olmuş. İnsana Bekrinin imamlık hikâyesini hatırlatıyor. Hani cenazeye karşı (soranlara Bekri İmam oldu de, gerisini anlarlar) fıkrası...

Hakkında ileri geri konuşanlar varmış, aldırma... Hele İsmet paşaya hiç kulak verme. Bak onun sözlerine inandı da Şemseddin hoca memleketi ne hale soktu. Ben başvekil kalsaydım ne seçim kanununu çıkarır, ne de bu müşkül mevkie getirerek sinirlenmene, hastalanmana sebep olurdum. Senin bütün çektiğin sıkıntıların sebebi İsmet paşadır. O eğer seçim kanununu çıkarmasaydı sen iktidara gelmez ve çok çalışarak hastalanmazdın. Memlekette İsmet Paşanın kahrına katlanır, zulmüne göğüs gerer, Boğaziçini elliye içer, zeytini yüzden alır, tavuğu 150 kuruşa keserdi.

Sen olmasan ben anlaşılmıyacaktım, sana minnettarım Adnan...

RECEP PEKER

Sür'at

Rakip iki Amerikan sigorta şirketinin memurları konuşuyorlardı. Bir tanesi,

— Bizim şirket kadar muntazam çalışan sigorta şirketi yoktur. Eğer müşterimiz pazartesi günü ölürse ailesi parayı salı günü alır.

Diğeri kendi şirketini meth ederek,

— O birşey mi, dedi. Bizim şirketin merkezi Empire State binasının 45 inci katındadır. Geçen gün müşterilerden biri intihar ederek kendini 70 inci kattan aşağı attı ve bizim kattan geçerken sigorta parasını verdik.

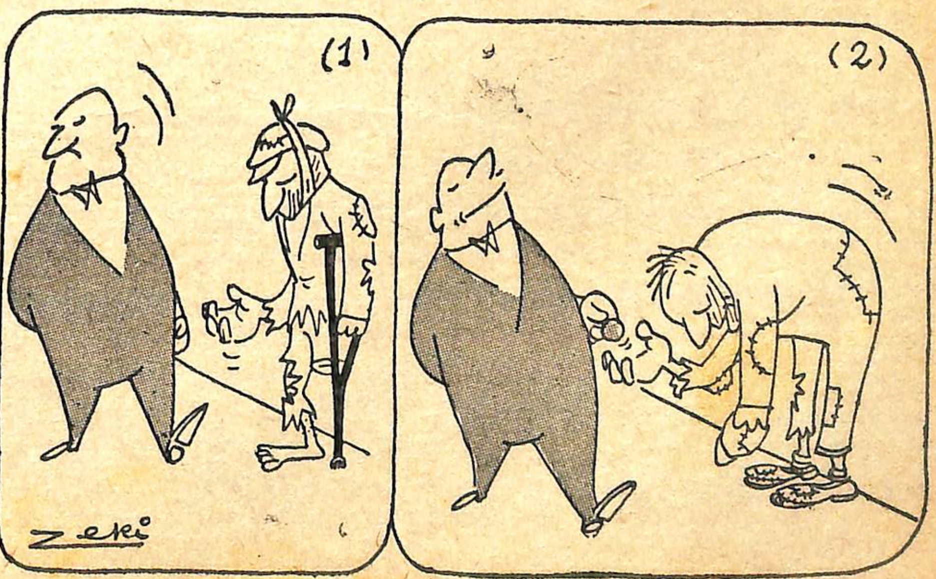

ULUS Sinemasında
C.H.P. Kurultayından notlar

C. H. P. Kurultayı için Ankaraya yolladığımız Stepne aşağıdaki yazıyı telefonla yazdırmıştır.

Telefonla konuşmanın güçlükleri yüzünden yazının tamamını ancak bugün okuyucularımıza verebilmekteyiz.

Ankara'ya iner inmez bizim Kasım'ı aradım:

«Ulus Sinemasında!» dediler.

«Bilet mi kesiyor?» diye sordum.

«Hayır!» dediler, kapıda...

«Programcı mı?»

«Aşağı yukarı... geleni karşılıyor.»

Göreceğim gelmişti. Doğru Ulus Sinemasına koştum. Görünürlerde yoktu. Gişeye sokuldum. Bir çokları beleşten girdikleri için, kuyruk, Menderes'i kızdıracak kadar uzun değildi.

«Bir koltuk!» dedim.

Biletçi kız:

«Koltuk yok!» dedi. «Koltuklar tarihe karıştı».

«Şimdi...»

«Balkon var, paradi var.»

«Kes bir paradi!» dedim.

Bileti almıştım ki Kasım çıktı karşıma. Beni görünce geldi, boynuma sarıldı, elimi sıktı. Terkar sarıldık birbirimize, öpüştük. Yeniden elimi sıktı. Tekrar kucaklaşacaktık. Kapıda itibarlı müşterileri görünce beni bıraktı, onlara koştu. Tekrar ellerini sıktı, hızını alamadı, bir daha sıktı. Son ra baştan başlıyarak kucaklaştılar. Bir programcı pişkinliğiyle düştü önlerine. Ben ortada kalakalmıştım. Ama çok beklettirmedi. Beni de elimden tutarak sürükledi :

«İyi bir yer olsun!» dedim. Eline bir yirmibeşlik sıkıştırdım.

«Seni bizim eski Bakanların yanına alayım!» dedi.

«Bakanlar mı, çıktılar mı ortaya yine?».

«Daha çıkmasınlar mı? tam zamanı.»

Beni bir kenara oturttu.

«Bir dakika!» diye ayrıldı. Bu bir dakika beş dakika oldu, on dakika oldu, on beş oldu. Kasım kapıda dikilmiş, boyuna el sıkıyor, kucaklaşıp öpüşüyordu.

Gonk vurunca geldi, yanıma oturdu... «Oyun başlıyor!» dedi.

Günaltay'dan sonra İnönü çıktı sahneye:

«On ikinci kurultayın sayın üyeleri!» diye başladı.

«Hâdiselerin hikâyelerine geçiyorum!» diye devam etti.

«Hikâye mi dinleyeceğiz sinemada» dedim.

Kasım:

«Dinle!» dedi. «Masal dinlemekten, nutuk dinlemekten iyidir!»

İnönü devam ediyor:

«Enflâsyon devrinin tesadüfleri ve marifetleriyle az zamanda büyük zenginlikler türemektedir»

Etrafıma bakındım:

«Yahu Kasım» dedim. «Rıza bey gelmedi mi?»

Kızdı:

«Burası Ticaret Odası değil... Kendine gel!»

«Şüphe altında olan insanlar ve meseleler için ciddi kovuşturma yapılmalıdır.»

«Hâkimler görülen lüzum üzerine...»

«İlk önce rejimde emniyet...»

Alkışlar arasında Genel Başkan kürsüden indi. Sırrı Atalay yerini aldı. Kasım yerinde duramaz olmuştu. Oturup kalkıyor, kendi kendine söyleniyordu.

«Genel Başkandan soruyorum. Hâkim teminatı yoktur diyoruz. Genel merkezin bu husustaki plânı ne?»

«Randal mısın, plânı sen neylersin?» dedim, Kasımın çok hoşuna gitti.

Sırrı Atalay soruyor :

«Vatandaş pahalılıktan sıkıntı çekiyor, diyoruz, bunu nasıl önleyeceğiz. Genel Merkezin plânı nerde?»

«Mendereste!» dedim. Duydular. Bütün başlar benden tarafa döndü. Ben küfür beklerken bir alkış koptu.

«İlk öğretim dâvası diyoruz, hani plânı?»

Kasımın kulağına:

«Millî Eğitim Bakanlığında yandı.» dedim.

«Kalkınma plânımız?»

«Baraja düştü!»

Sırrı Atalay Kasıma yüklenmeğe başladı:

«Köy köy, ayakta çarık, elde kaval dolaşıp yarenlik etmekle şehirlerde kokteyl partiler vermekle muhalefet olmaz. parlak nutuklarla, basın toplantılariyle iş yürümez. Bütün bunlar ikinci lider olmak arzusundan ileri gelmez mi?»

Kasım fırladığı gibi, kürsüde aldı soluğu.

«Parlak nutuk mu veriyorum? Beğenmiyorsun demek. Nutuk dediğin parlak olmalı. Daha şimdiden köy köy dolaşıyor muşum. seçim zamanı gideyim de oy toplamağa geldi desinler, değil mi? Hem bu eşeği neden verdiler bana... Veli efendi çayırında koşturmak için değil ya!

Gelelim kokteyl partiye. Benim böyle bir partiden haberim yok. Ben bizim partiden başka bir de hürriyet partisi bilirim.

İkinci lider olmak istiyormuşum. Yaparsanız olmam da demem. Ama zorla güzellik olmayacağı gibi zorla liderlik de olmaz.

Bu abdallıktır.

Menderes olmak niyetinde olduğumu söylüyorlar. Bu mem lekete bir Menderes kâfi değil mi? (Çok bile sesleri!).

Biz kendimizi övmeyi millet olarak beceremiyoruz. Reklâmdan, propagandadan hoşlanmıyoruz.

Bana kültürsüz diyenler var mış. Ben tam dört üniversite bitirdim. «İstemez, inandık ses leri). Ben tam sekiz lisanı bülbüller gibi konuşuyorum, Çince bir, japonca iki... (İste. mez kâfi!) Kütüphanemde Menderes'te bulunmayan kitap lar var. Battal Gazi, Kan kalesi (Kâfi anladık!) Benim kıymetli dostlarım var: Randhal bir... (anlat şu hikâyeyi!...) Randhal şahsî dostumdur. Amerika'da yedik içtik. O buraya gelince atladım bir jipe gittim. Evimi kordon altına almışlar. jipten çıksa çıksa et çıkar, sebze çıkar, turfanda hıyar çıkar diye aldırmadılar. (Ne konuştun?) Ne mi konuştum? Size söyleyemem, radyoda anlatacağım.

«Canım biraz çıtlat!» dedim.

«Çıtlatamam, yerin kulağı vardır.»

«Öyleyse İnönüye çıtlat!» dedim. Kabul etti. Kürsüden indi. Gitti İnönünün elini öptü. Günaltay'ın da öptü geriye kalanların ellerini teker teker sıktı. Sıra, Sırrı Atalay'a gelince atlatmak istedi. «Olmaz!» dediler. Kucaklaşıp, öpüştüler. Sonra gitti İnönünün sağ kulağına yanaştı.

Şeflik devrinden kalma bir delege kürsüye çıktı:

«Tâzim telgrafı çekelim!» dedi...

«Kime?» dediler. Öyle ya... bütün büyükler buradaydı.

Kasım Gülek:

Son aylarda, attığı her ters adımla partimizi takviye eden, muhalefet saflarımızı sıklaştıran ve yarına olan güvenimizi arttıran Menderes'e saygılarımızı bildirelim!. Kabul mü?

Teklif ittifakla kabul edildi. Oturum bitmişti.

SEPNE

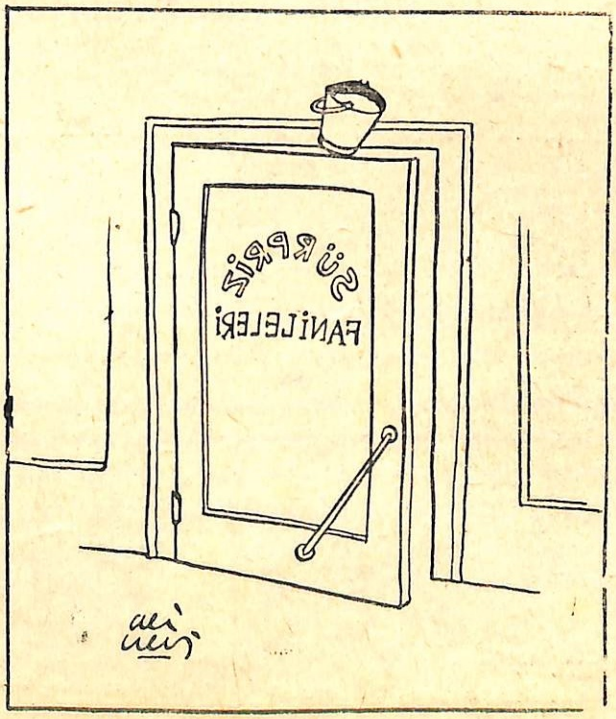

YAZISIZ

BİR TAV

Yazan : S. S.

Pantalon Ahmet Heybe Palastan tam yüz elli metre uzakta köşeyi kolluyordu. Biraz sonra adam çıktı. Şişkin para cüzdanı yüzünden adam hafif sağa yatmış yürüyordu. Tam Ahmedin hizasına gelince Pantalon meydana çıktı.

— Selâmünaleyküm Osman ağa.

Adam bu selâma karşılık vermeden Ahmedi şöyle bir süzdü sonra cevap verdi.

— Aleyküm selâm. Ama ben seni hiç tanımıyorum.

Pantalon Ahmet dümenini bozmadı.

— Ayıp ettin Osman ağa. Çemişkezekte Halil, benim seni burada karşılayacağımı söylemedi mi?

— Söylemedi..

— Unutmuştur. Neyse nereye böyle?

Osman ağa ayıp olur diye fazla sormadı. Hem İstanbula ilk defa geliyordu. Onun için fazla incelemedi.

— Şöyle biraz dolaşmıya çıktım dedi. Sen nereye?

Pantalon Ahmet elindeki izmariti yere attı:

— Seni bekliyordum. Buraların yabancısısın, senin kılavuzluğunu yaparım.

Osman ağa bu «kılavuz» kelimesini gayet ciddiye alarak Ahmed ile yola koyuldu. Yolda Osman ağa şöyle büyükçe bir kamyon filân almıya niyetli olduğunu söyleyince, Ahmet Osman ağaya Belediyeye ait nakil vasıtalarından birini okutmaya karar verdi. Çok yapılmış bir numara idi ama en müsaiti tramvaydı. Onlerinden gitmekte olan Mecidiyeköy - Sirkeci arabasını göstererek:

— Sana şöyle bir şey satayım, hem hesaplı olur hem de hem insan hem yük satırsın.

Pantalon Ahmedin bu teklifine Osman ağa güldü:

— Ben enayimiyim dedi, onlardan alayım. Bizim orda elektrik yok ki.

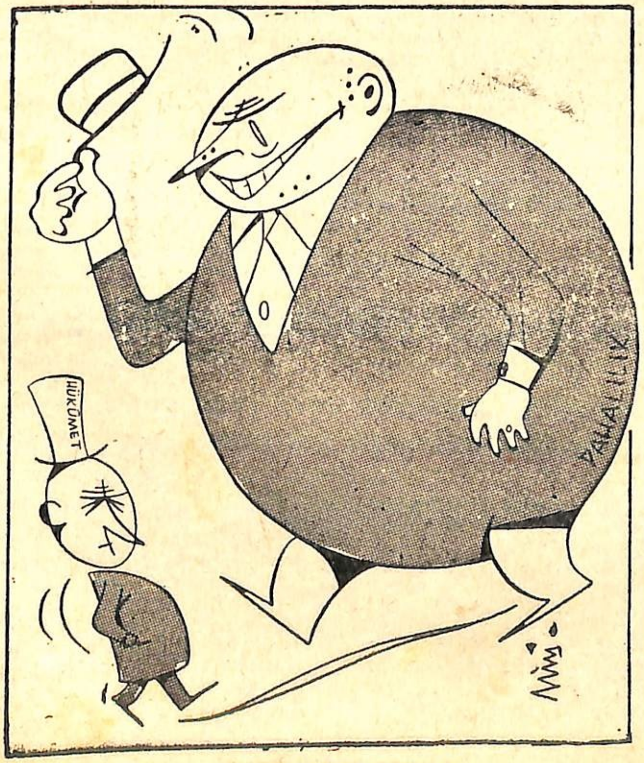

TANINMAYAN ADAM!

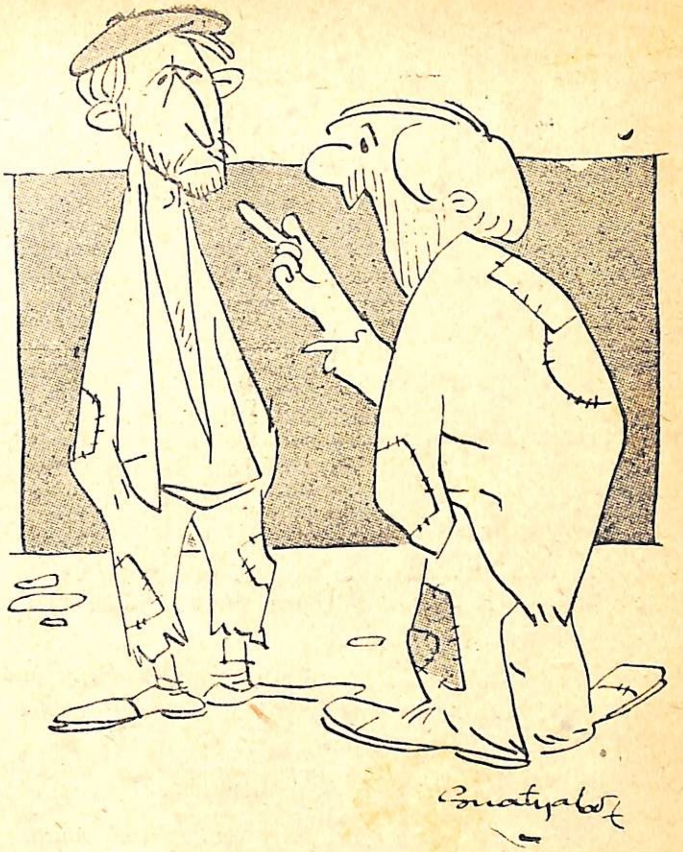

— PEKİ BENİMLE 100 LİRASINA BAHSE GİREMİSİN

doktorunuz diyor ki

Bu aylarda iyi süt, temiz süt bulamazsanız, üzülmeyin. süt, zaten ishal yapar. Hele çocuklarınıza hiç vermeyin, ishalini durduramazsınız. Et, zaten hazmi güç bir gıda maddesidir. Bulamazsanız, alamazsanız, aldırmayın. Yeseniz de olur, yemeseniz de. Yumurta zaten et yerini tutar, yumurta yiyin siz de. Ama o kadar fazla değil. Bilirsiniz ki yumurta karaciğeri, mideyi yorar, alerji yapar, yani, yemeseniz daha iyi.

Hele kahve, birçok hallerde kalb için, sinir sistemi için zararlıdır. İçmeyin şu zıkkımı. Kahve için saatlerce kuyruk olmağa değmez, eksik olsun!

Bırakın böyle abur cubur şeyleri. Bütün bu maddelerin kalorisi olabilir, ama yazın fazla kaloriye zaten lüzum yok. Bu maddelerde vitamin olabilir. Ama vitamini daha ucuza, hattâ sermayesine elde etmek imkânı varken neye hem kesenizi, hem midenizi alt üst edersiniz.

Bütün vücut için yararlı unsurları, hayat kaynağı, sağlık kaynağı güneşten bol miktarda alabilirsiniz.

Vitaminin, kalorinin güneşten geldiğini bilmem söylemeğe lüzum var mı?

Vücudun temeli olan kemikler, D vitaminiyle gelişir. Güneş doğrudan doğruya D vitamini demektir.

Güneşten faydalanma yollarının başında ilk akla gelen «Güneş banyosu»dur. Göz banyosu güneş banyosunun bir dalı olup sinir sistemi üzerindeki müsbet tesirleri denenmiştir. Bilhassa kenarda köşede kalmış mahçup gençler için şayanı tavsiyedir.

Güneş hayattır, güneş sağlıktır. Güneş kaloridir, vitamindir. Ettir, süttür, ekmektir. Güneşe karşı sakın su dökmeyin!

Yerinizden yurdunuzdan koltuğunuzdan, sandalyanızdan olmak, genç yaşta emekliye ayrılmak istemiyorsanız sakın güneşe karşı bu haltı işlemeyin. Çarpılırsınız sonra!

Telefon kulübesindeki genç kız kapıda kuyruk olmuş sekiz on kişiyi sanki camdan görmüyormuş gibi uzatıyor da uzatıyordu...

«Ben mi neredeyim? Dur, anlatayım. Ablamın evindeyim. Ama evde kimseler yok... Kimse olmadığı, konuşmamdan belli değil mi? Banyodan yeni çıktım, giyinmedim bile... Öfff! Hava da ne kadar sıcak! Sen geldin aklıma, hemen numaranı çevirdim. Böyle zamanlarımda hep seni hatırlıyorum.

Divanın üzerinde boylu boyunca yatıyorum. Uykuya, dinlenmeğe o kadar ihtiyacım var ki... Gülüyorsun değil mi?

Sen nasılsın canım? Ceketini çıkarmış, kollarını sıvamışsındır... Doğru demek, ben seni bilmezmiyim, aklından geçeni bilirim senin.

... Ne mi geçiyor? Söylersem utanırsın.

Hayır söylemiyeceğim. Hem canım, sen tahmin edeceğimi de bilirsin!»

Telefon kulübesinin aralık kapısını tutan zat huysuzlanmağa başladı. Elindeki jetonu, bir kaç kere vurdu cama:

«Haydi Bayan!» dedi. «İşimiz acele! Bak iki saattir bekliyoruz. Bizi de düşün biraz!»

İçerdekinin boş verdiğini anlayınca başını kuyruktakilere çevirdi: «Düpedüz saygısızlık... Konuştuğu incir çekirdeğini doldursa bâri... Telefon kulübesi değil, sanki bayanın yatak odası... Neler... neler... söylemesi ayıp. Düpedüz saygısızlık!»

İçerdeki bayan, hiç oralı değildi. Son gittiği filmde kızın yaptığı mambo figürünü tarif ediyordu. Sonra yeni diktirdiği etek cekete geçti. Eteğin kloşundan volanından uzun uzadıya bahsettikten sonra:

«Canım!» dedi. «Uzun lâfa ne hacet... akşama gel de gör» Sora gıdıklanmış gibi gülüşler, öpücükler... Aldığı cevap onu hiç memnun etmediği için Burgaz'ın güzelliğine geçti. Pazara Heybeli için söz birliği ettiler. Sonra yine öpücük, yine gülüşler!

Genç kız kulübeden kan ter içinde çıktı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Kulübeden değil, sanki yataktan çıkıyordu.

Yerine işi çok acele olan Bay girdi. Jetonu attı. Numarayı çevirdi. jeton kutuya düştü ama kimse çıkmadı. Temiz bir küfür savurdu:

«Telefon değil kumbara!»

Bir yirmi beşlik daha çıkardı... Bu sefer tamam. Aradığını bulmuştu:

«Haa... sen misin Seyfi?... Telefon numaranı bizim Ferhattan aldım. Oh oh... tebrik ederim. Nasıl çevirdin bu işi yahu? Bir tanıdık buldun demek. Başka türlü olmaz, ben de şaştım... Demek önce Bakırköy için aldın... Çok güzel... Sonra yazıhaneye naklettirdin ha! Bilirsin işini. Ama telefon çok mühim bir şey dostum. Bütün İstanbul elinin içinde demektir... Acayip... Demek öyle... Sen de telefona bir bayan bul. Nasıl diyeyim, şöyle becerikli... Sözünü, sohbetini bilir, genç güzel bir... Haklısın... var...bazı münasebetsizler var tabiî... Bir iş adamının zamanı para demektir... Onlarınki de düşüncesizlik. Ne olursa olsun telefon başkadır. Telefon olmadı mı iş yerinde... insanın eli ayağı bağlanıveriyor.. Yok, yok... öyle deme... Telefonun ne kabahati var... kabahat o kendini bilmezlerde... O saygısız, düşüncesizlerde... Öylelerine ne söylesen lâyıktır. Baktın ki zorla uzatıyorlar «küt!» diye kapat yüzlerine»

Ağır hastasına doktor çağıracak olan Bayan, kapıyı biraz açacak gibi olur. Telefondaki bu sefer, ahizeyi bırakıp kadına başlar :

«Saygı denilen bir şey var... Kapatın rica ederim şu kapıyı... Telefonla gizli bir şey konuşmaya da gelmiyecek... Kuzum bu kulübeyi niçin yapmışlar. Eğer siz gelip beni dinledikten sonra bu kulübeye, kapıyı hiç takmazlardı.»

Sıkıca kapadıktan sonra konuşmasına devam eder:

«Alo... Alo! Seyfi!... Evet Seyficiğim. Saygısız çok memlekette... Ne diyordum? Seni ayrıca yazıhanende de tebrik etmek isterim. Seninle karşılıklı birer kahve içmek zevktir... Kahve dedim de aklıma geldi. Yahu ne oldu bu kahveye böyle... Bu bayram yarım kilo kahveyi zor buldum. Şekere gelince... Bilirsin ki ben sade içerim kahveyi... Benim için dert değil. Ama çoluk çocuk... Canım çoluğu da bırak da ille çocuklar. Bizim çocukluğumuzu düşünüyorum da, seferberlikte... şeker yüzü mü görmüştük... önümüz yaz, bol bol meyva... Seyfi! Seyficiğim!... Alo! evet önümüz yaz diyordum, bol bol meyve yesinler... Bu yaz nereye Allah kısmet ederse... Adalara demek... Telefon olduktan sonra yazıhaneye ...Bazı günler inmezsin de... Telefon başkadır azizim... Sen bakma o saygısızlara... Uzattılar mı «küt!» kesersin... En iyisi bu! Aldırma! Sen iş adamısın. Senin bir saniyen bin lira... Hele böyle günde... Seyficiğim senden bir ricam var... Alo! Seyfi! Seyficiğim! Alo... Hay Allah kahretsin... Ne oldu yahu? Allo! Seyfi! Telefon değil, ömür törpüsü bunlar.. Kapandı...»

Yoksa Seyfi mi kapadı. Yapar da... Beyin kıymetlidir zamanı! Eli para gördü çünkü. Saygısızlık da parayla değilya! Şimdi at bir yirmi beşlik! Dipten doruğa bir donat!... Sen uyma şeytana hele... bozma terbiyeni!»

Hırsla telefonu yerine kor. Hışımla kapıyı açar.
«Çatladım! Mühim bir işimiz var dedik. Kime söylüyorsun. Derdimizi anlatamadan telefon kapandı. Saygı diye bir şey vardır!»

ŞEHİR HATTI VAPURLARINDA YAZ PROGRAMI

YAZISIZ

YAZISIZ

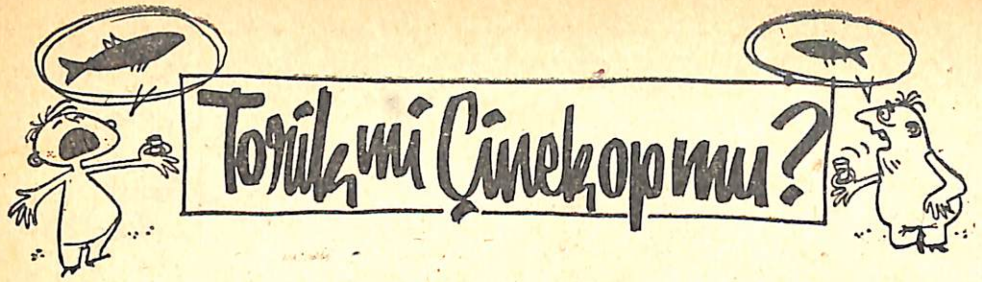

Torik mi Çinekop mu?

Arkadaşlardan biri, «Üç hâkimi emekliye ayırmışlar!» dedi. Bu konu üzerinde on beş dakika konuştu.

Başka bir arkadaş:

«Basın Kanununa yeni maddeler» diye söze başladı. Yarım saat konuştu.

Üçüncüsü Menderes'le başladı, Köprülüyle bitirdi. Basın Kanununa eklenecek maddelerle Köprülü'nün diplomasını birbirine bağladı».

Ben hâlâ bir biçimine getirip idare müdürüne yanaşamamıştım. Kira bir hafta geçmişti. En kötüsü akşam oluyordu.

Sekreter kapıdan girer girmez patladı: «Çocuklar!» dedi «Yarın sorguya gidiyorum.» Bir saat da bu tuttu. Bu hepsinden ağırdı, ama, sigara param yoktu cebimde.

Kalktım sağ kulağına yanaştım. İdare müdürünün. (Solu hiç duymazdıdı)

Anlamıştı...

♣

Kafam emekliye ayrılan hâkimlerle, Basın Kanununun yeni maddeleriyle, Menderes'le dolu çıktım.

Akşam olmuş, hava hafiften kararmıştı. Nereye gidilirdi bu saatte, meyhaneden başka.

♣

Bedros beni bekliyormuş sanki, sormadan rakıyı uzattı. Birinciyi içtim, ikinciyi yarı edince kulağımın pası açıldı, duyuyordum artık!

«... hep beraber girdik papağanlara... Bir masaya çöktük. Yedik içtik... 12 lira... Şimdi 12 liraya bir domates salatası»

Bu konuşma beni açmamıştı. Muhalefet akıyordu bu sözlerde. Zaten konu da değişmişti...

«Çinekop küçüktür, küçük olmasına küçüktür ama, zehir gibi balıktır. Ele avuca sığmaz. Ağzı büyüktür, dişleri sağlamdır, daldı mı koparır.»

Köşeden bir istasyon daha yayına başladı:

«O gece ne içmişim ağabey, körkütük olmuşum. Bizim tansiyoncu Talât görmüş, girmiş koluma. Hani şu Talât... Bir tansiyon beş kâğıt. On tansiyona baksan, eder elli kâğıt. Nesi var? Sıktığı pamuk gibi kollar da caba.»

«Doktor mu bu?» diye sordular.

«Ne doktoru be... Bulmuş bir tansiyon âleti. O gün gazetelerde karaborsacılara ölüm cezası var. Alır çantasını koltuğunun altına... Talimhanede, Şişlide, Osmanbeyde alır soluğu. Şunu bunu emekliye mi ayırıyorlar, kapı kapı dolaşır apartımanlar...»

Çinekop konuşması sürüp gidiyordu.

«Dişleri kerpeten gibidir çinekopu, bir yapıştı mı, koparmadan bırakmaz. Sen hiç zokayla torik çekmedin mi? Çekmense görmüşündür. Nah kürek kadar toriğin sırtında yara, Çinakopun diş yarası. Hiç bakmaz dalar. Dalınca da götürür na, bakmaz gözünün yaşına. Şu kadarcık çinakop, papuç kadar toriği götürür.

«O kadar uzun boylu değil! Torik, [illegible] toriktir. İri balıktır. büyüktür ne de olsa. Amma şişirdin ha! Çinakop, çinakop...»

«Sen istakozlara sor çinakopu... Kofana'larına yanlışlıkla bir çinakop düşsün... duman eder sepeti. Parçalar allahallâh durmaz sepette. Dişli balıktır çinakop. Uskumru mu sandın çinakopu be... Uskumru balıkların en miskinidir. Bir tüye aldanır enayi. Kıyı balığıdır uskumru. Açılamaz korkudan. Haremin oralarda atın mı çaparayı, her tüye bir uskumru... Canlı canlı çıkar da sallanmaz bile... Ama çinakop»

Tansiyoncu Talât da sürüp gidiyordu:

Bir kolumda Talât... bir kolumda arkadaşı tam Kasımpaşaya inerken. Ekip çıktı karşımıza. Kimseye ne zararımız olur bizim? Bir nâra atmışım o kadar... Muavin beni askıda görünce. «Bırakın şunu be!» dedi. Bıraktılar. Baktı ki üçümüz de harmandalı...»

Bedros dördüncüyü doldurdu. Tezgâh başında biri karpuz turşusunun nasıl yapılacağını anlatıyordu:

«Daha karpuz yumruk kadarken sokacaksın küpün için... Beş on gün karpuz büyüyecek...»

Bedros kızmıştı:

«Canım güneş görmeden nasıl büyür karpuz. Hem ne sakarsın küpün içine be. Büyüsün bostanda bildiği gibi... Güneş görsün...»

«Fazla güneş istemez karpuz. Nah bu kadar olunca...»

«Kırmaz mı küpü?»

«Kırar tabiî... Ama baktın ki fazla irileşiyor, koparırsın. Doldurursun suyu ağzına kadar. Bas içine bol tuzu. Kur salamurasını rafa koy... Al sana «Bir karpuz turşusu...»

«Neye sayarsan say!»

Toriğin avukatı gittikçe ateşleniyordu:

«Arkadaş, ne olursa olsun Çinakop küçük balıktır. Eğer torik, olmazsa palamut yutacaktır onu... Böyle gelmiş, böyle gider.» «Çinakop cıva gibi balıktır, kolay kolay zokaya da gelmez. Ucundan yemi koparır da kaçar, haberin bile olmaz. Uyanık olacaksın, tetik olacaksın. Vurdu mu nah böyle çekeceksin, kazık gibi çekersen hava alırsın. Hadi zokayı yuttu diyelim. Öyle kolay kolay salıvermez kendini. Dişini bir taktı mı misinaya... jilet gibi keser atar...»

«İş zokayı yutmakta... yuttu mu, iflâh olmaz bir daha...»

Herkes, elinde bardak, bu torik mi, çinekop mu münazarasının sonunu bekliyordu. Lâfa karışmıyorlardı ama iki tarafa çoktan ayrılmışlardı. Çinakopçu kolay kolay zokayı yutup da teslim olacağa benzemiyordu:

«Arkadaş!» diye başlad! «Sen çinakoptan başka zokadan kurtulan, zokayı kesip de kaçan balık gördün mü? Kurtuldu mu bir daha zor yanaşır zokaya.

Torik akını başladı mı, bütün istavritler, uskumrular toriğin işkembesine girip torik olmuş kalmıştır. Egeyi ara, Karadenizi, Akdenizi ara küçük balık bulamazsın ama yine jinakop ortadadır. Sürüyle dolaşan çinakopa senin enayi toriklerin hele hiç yanaşamaz. Torik, büyükbalıktır, diri balıktır ama enayi balıktır.»

Çinakopçular coşmuştu. «Yaşa Hasan!» diye kadehlerini kaldırdılar. Bir genç bu arada «Büyük balık, küçük balığı yutar demişler» yollu bir iki lâf edecek oldu. Çinakopçular hep birden cevabını verdiler:

«Bok yemişler!»

Fakat torikçiler meydanı kaptıramak istemiyorlardı. Torikler adına konuşan:

Torik, büyük balıktır, işte o kadar!...» diye başladı:

«Büyüktür, yutacaktır, değişmez bu... Bu kaideyi senin çinakopun mu bozacak be...»

«Yutar, ben yutmaz demiyorum, ama zor yutar. Senin Toriklerin sırtında diş yarası varsa anla ki sözüm, haybeden değildir! Çinakop dişli balıktır. Çinakop zehir gibi, cıva gibi balıktır. Çinakopu sen istakozculara sor! Çinakop... Çinakoptur işte o kadar!»

Çinakopun övgüsünü yapan da zehir gibi, cıva gibi dişli bir delikanlıydı. Kolları sıvalıydı. Pazuları yumruk gibi oturmuştu. Kadehini kerpeten gibi sıkıyordu:

«Arkadaşlar!» dedi. «İçelim!»

Torikleri tutanlar hariç, bütün kadehler kalktı. İçlerinden biri :

«İçelim!» dedi. «Çinekopların şerefine!»

Ben kadehimi kaldıramadım. O işi daha önce yapmıştım. Kadehim bomboştu. On liradan bir dolmuş parası kalmıştı. Sessizce çıktım. Çinakoplar, iyi meze olmuştu bana.

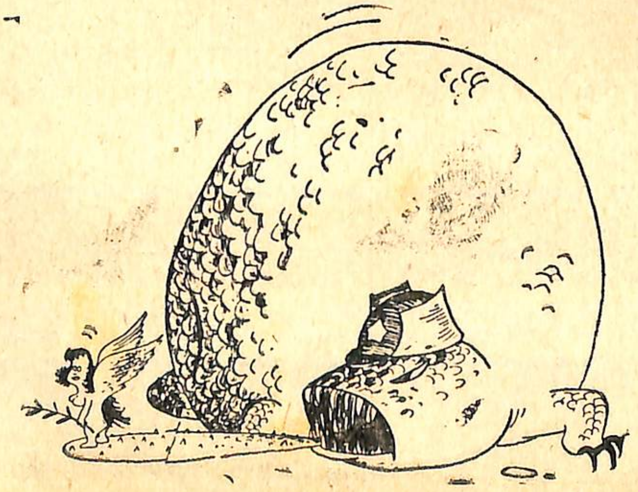

SOVYET RUSYANIN TATLI DİLİ

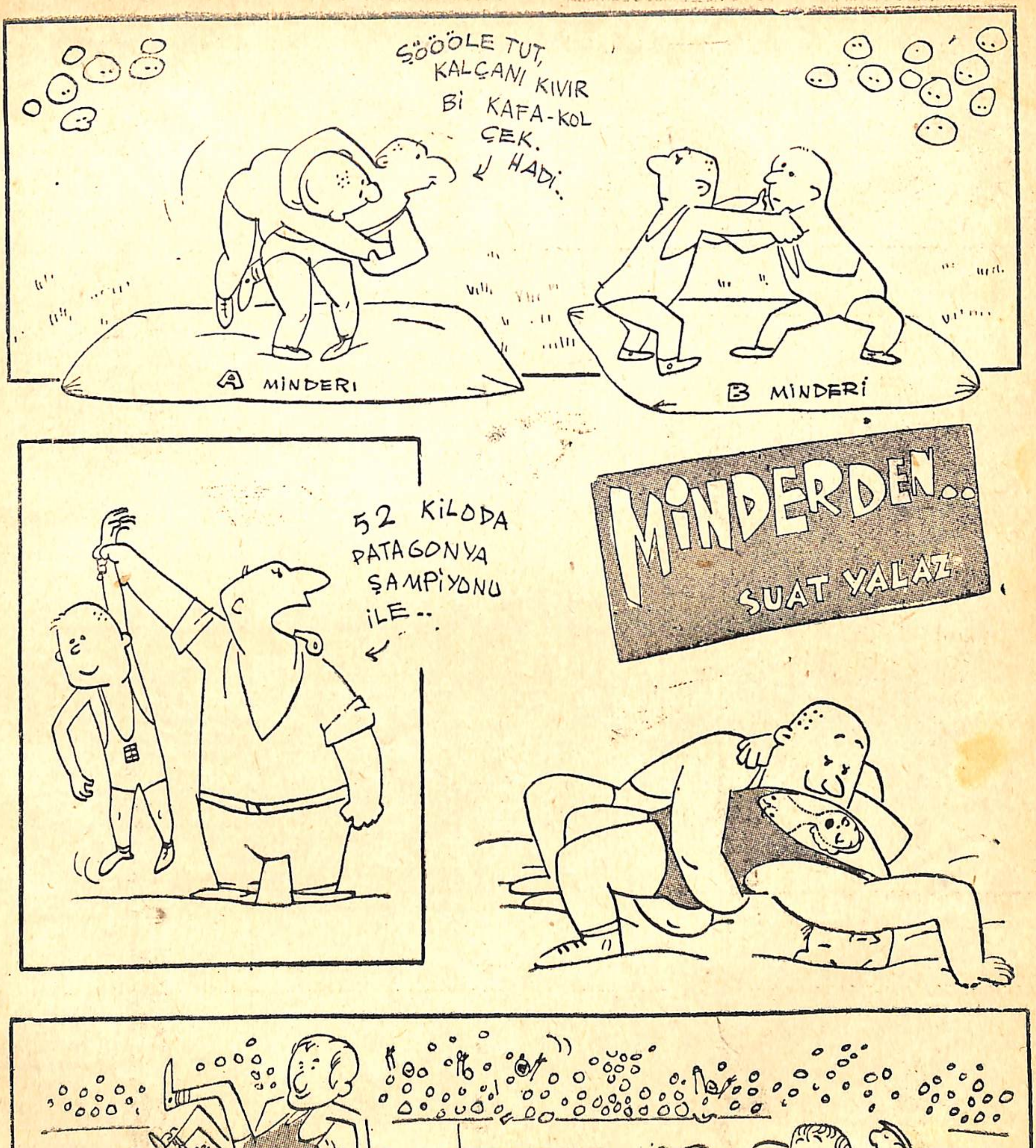
MİNDERDEN..
SUAT YALAZ
ŞÖÖÖLE TUT, KALÇANI KIVIR Bİ KAFA-KOL ÇEK. HADİ..
A MİNDERİ
B MİNDERİ
52 KİLODA PATAGONYA ŞAMPİYONU İLE..
HAFİF SIKLET
AĞIR SIKLET

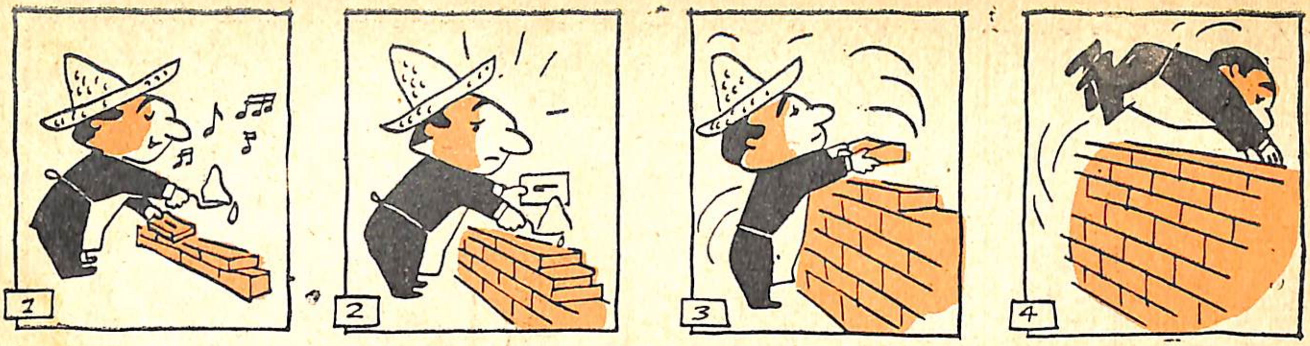

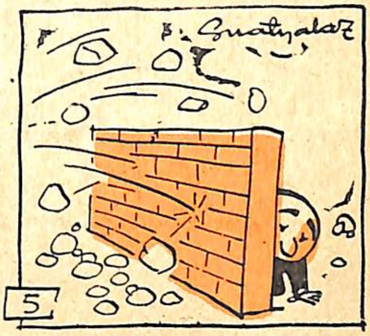

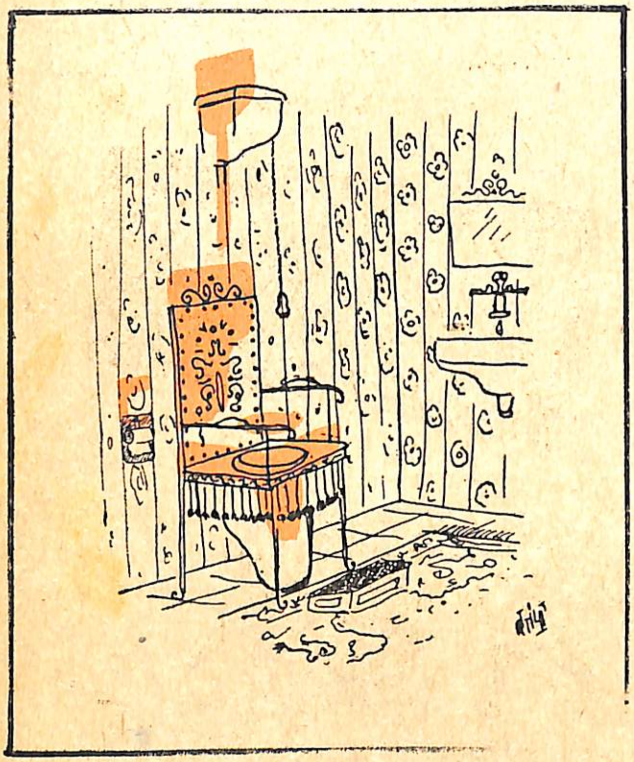

YAZISIZ

DÜŞMANA BÖYLE DAVRANILMAZ

Karga ile Tilki hikâyesinin meşhur şairi La Fontaine bir prens tarafından akşam yemeğine davet edilmişti. Fakat şair boş verdi ve ziyafete gitmedi. Prens son derece kızmıştı, bir daha onun yüzünü görmek istemediğini söylüyor: «Alacağı olsun onun!» diye bağırıp çağırıyordu. Müşterek dostları araya girdiler ve La Fontaine'i gidip prensten özür dilemeye razı ettiler. La Fontaine saraya gitti, fakat Prens onu görünce sırtını çevirdi. Bunun üzerine hazırcevap şair şöyle dedi:

— Teşekkür ederim efendimiz, bana kızgın olduğunuzu söylemişlerdi, halbuki dostlumuzun devam ettiğini görüyorum.

Prens şaşırmıştı:

— Pek garip doğrusu, bunu da nerden çıkardınız?

— Gayet basit, efendimiz, bana arkanızı döndünüz. Halbuki siz düşmanlarınıza hiç bir zaman arkanızı çevirmezsiniz!

Prens bu cevaptan çok hoşlanmıştı. Hemen geri döndü, La Fontaine'in elini sıktı ve dost oldular.

NASIL YER?

Yargıç, ayni adamın kimbilir kaçıncı defa suç işleyerek yine mahkemeye sevkedilmiş olduğunu görünce hiddetle sordu:

— Sık sık mahkemeye gelmeğe utanmıyor musun?

Suçlu soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Neden utanayım sayın yargıç, burası kötü bir yer mi?

İŞ SAYIYA BİNERSE

Yargıç, sanığın suçunu inkâr etmekte direttiğini görünce bağırdı:

— Altı şahit senin arabayı aldığını gözleriyle gördüklerini söylüyorlar, sen hâlâ ben çalmadım deyip duruyorsun!

Sanık cevap verdi:

— Altı şahitten ne çıkar sayın Yaragıç? İsterseniz ben size, arabayı çaldığımı görmemiş altı bin şahit getirebilirim!

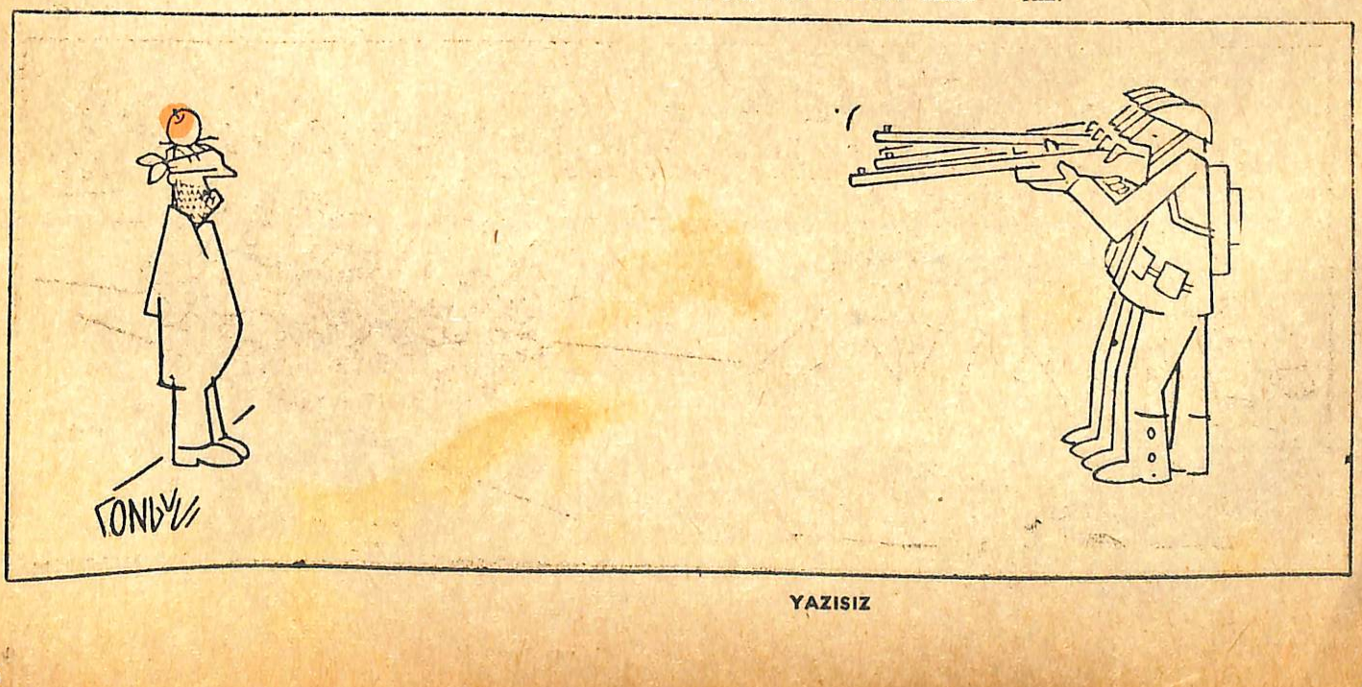

YAZISIZ

RAHATSIZ OLMA!

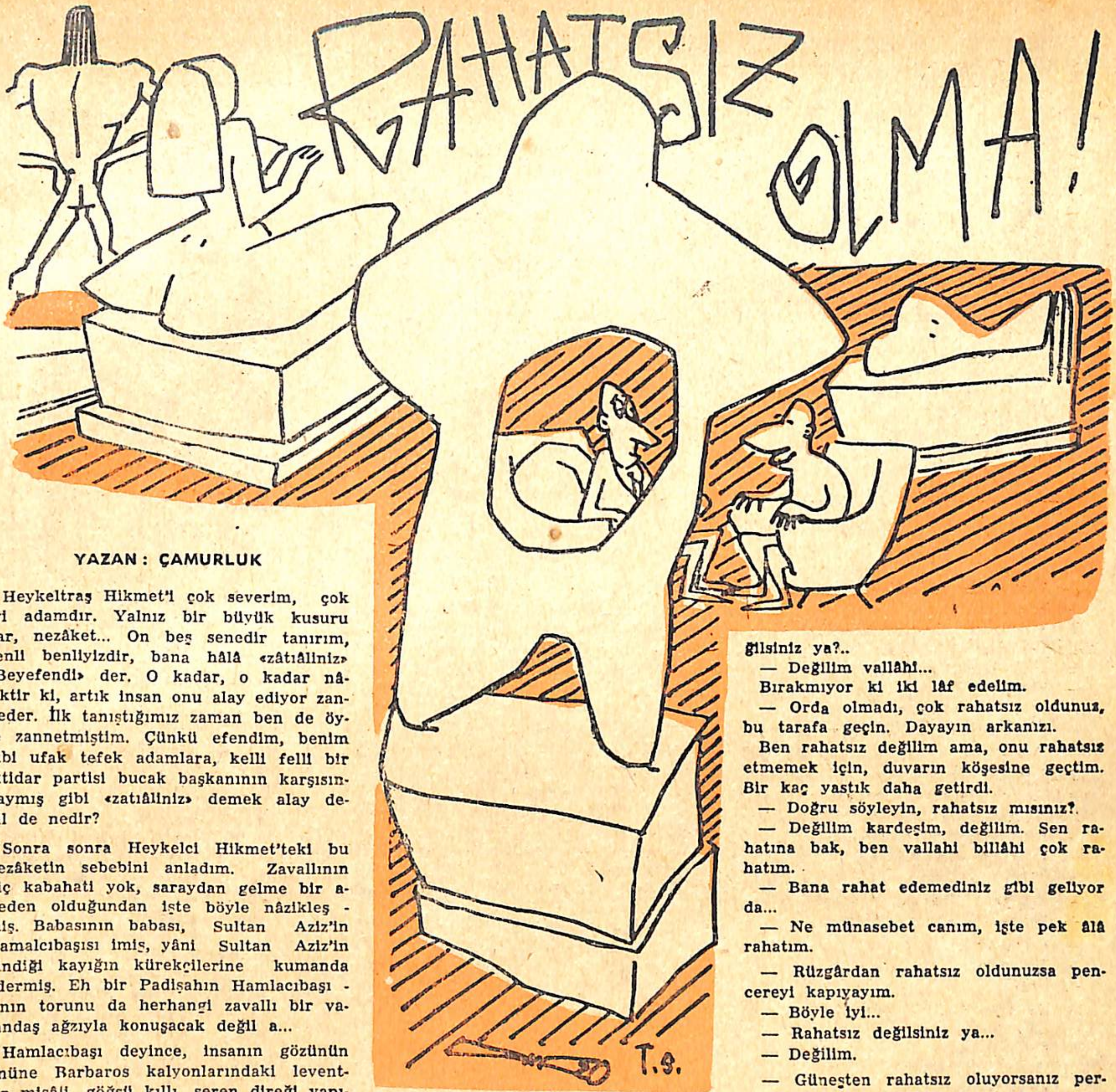

YAZAN : ÇAMURLUK

Heykeltraş Hikmet'i çok severim, çok iyi adamdır. Yalnız bir büyük kusuru var, nezâket... On beş senedir tanırım, senli benliyizdir, bana hâlâ «zâtıâliniz» «Beyefendi» der. O kadar, o kadar nâziktir ki, artık insan onu alay ediyor zanneder. İlk tanıştığımız zaman ben de öyle zannetmiştim. Çünkü efendim, benim gibi ufak tefek adamlara, kelli felli bir iktidar partisi bucak başkanının karşısındaymış gibi «zatıâliniz» demek alay değil de nedir?

Sonra sonra Heykelci Hikmet'teki bu nezâketin sebebini anladım. Zavallının hiç kabahati yok, saraydan gelme bir aileden olduğundan işte böyle nâzikleşmiş. Babasının babası, Sultan Aziz'in Hamalcıbaşısı imiş, yâni Sultan Aziz'in bindiği kayığın kürekçilerine kumanda edermiş. Eh bir Padişahın Hamlacıbaşı - sının torunu da herhangi zavallı bir vatandaş ağzıyla konuşacak değil a...

Hamlacıbaşı deyince, insanın gözünün önüne Barbaros kalyonlarındaki leventler misâli, göğsü kıllı, seren direği yapılı, pazuları düğüm düğüm, baldırları çıma halatları gibi gergin bir yiğit gelir. Bizim Heykelci Hikmet inadına küçülmüş te küçülmüş... Dededen toruna, hayat seviyemizin grafiği gibi boyu kısalmış. Hükûmetimizin son iktisadî kalkınması da etkisini gösterince bizim Heykelci Hik - met tam demokratik vatandaş ölçülerini almış.

Küçüktür, sevimlidir, ince ruhludur, artisttir. Yâni hayatta başarı kazanmamak ve aç kalmak için ne lâzımsa hepsi var onda.

Geçen gün eski dostumun evine gittik. Karşı karşıya geçtik mi, Karagözle Hacivata döneriz.

— Zatıâliniz..

— Yahu Hikmet Bey, bırak şu zâtıâlinizi.

— Başüstüne Beyefendi.

— Beyefendiyi de bırak.

— Bırakayım efendim.

— Sen beni patlatacaksın, efendim demesen olmaz mı?

— Olur Beyefendi, neden olmasın efendim...

Yalnız bana böyle değil, satıcıya, kundura boyacısına, komşusuna, herkese böyle. İnsan ister istemez karşısında incelmek zorunda kalıyor. Oysa ki ben bir türlü incelemem, o bir türlü kabalaşamaz.

İki göz, küçücük bir evi vardır. Bizi büyük odasına aldı. Tam sandalyeye oturacakken:

— Yaaa, vallâhi olmaz, orda rahatsız olursunuz.

— Olmam...

— Olursunuz beyefendi, şöyle buyurun. Somyaya oturdum.

— Ah orda rahatsız oldunuz.

— Olmadım.

Hemen koştu, içerden iki üç yastık getirdi. Sırtıma, kolumun altına yastıkları koydu.

— Rica ederim rahatsız olmayın...

— Sen rahatına bak canım, benim rahatsız olduğum filân yok...

— Rahatsız oturuyorsunuz da...

— Yok efendim, pekâlâ rahatım işte..

— Allahaşkınıza söyleyin, rahatsız değilsiniz ya?..

— Değilim vallâhi...

Bırakmıyor ki iki lâf edelim.

— Orda olmadı, çok rahatsız oldunuz, bu tarafa geçin. Dayayın arkanızı.

Ben rahatsız değilim ama, onu rahatsız etmemek için, duvarın köşesine geçtim. Bir kaç yastık daha getirdi.

— Doğru söyleyin, rahatsız mısınız?

— Değilim kardeşim, değilim. Sen rahatına bak, ben vallahi billâhi çok rahatım.

— Bana rahat edemediniz gibi geliyor da...

— Ne münasebet canım, işte pek âlâ rahatım.

— Rüzgârdan rahatsız oldunuzsa pencereyi kapıyayım.

— Böyle iyi...

— Rahatsız değilsiniz ya...

— Değilim.

— Güneşten rahatsız oluyorsanız perdeyi indireyim.

— Hayır, çok iyi böyle..

— Bendenize öyle geliyor ki, zâtıaliniz rahatsızsınız. Beyefendi.

— Ne gibi? Yâni hasta mıyım?

— Yooo... Yâni orda rahat edemediniz

— Ettim.

— İçeriye teşrif buyurun, orası daha rahattır.

Öbür odaya geçtik.

— Allah aşkınıza, kusura bakmayın...

— Estağfurullah, ne kusuru canım!..

— Kusurumuza bakmayın ne olur?

— Canım ne kusuru? Kusur filân yok.

— Rahatsız oldunuz da...

— Olmadık.

— Oldunuz, oldunuz... Vallahi rahatsız oldunuz. Şurası daha serin, şöyle buyurun!

Odadan odaya geçiyoruz, her odanın da bir köşesinden öbür köşesine... Yeniden minderler, yastıklar getiriyor.

— Böyle iyi misiniz?

— İyiyim, çok iyiyim.

— Hani rahatsız olmayın da ..

— Olmam...

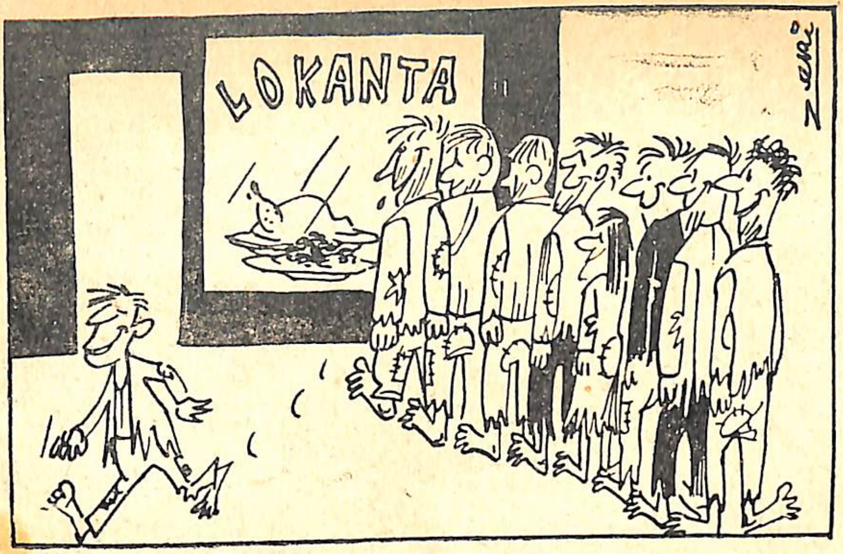

YAZISIZ

— Kusura da bakmayın, malûm ya...
— Bakmam.
Rahatsızlıktan, kusura bakmaktan başka lâf konuşmağa imkân yok.
Bereket versin sofra kuruldu.
— Buyurun efendim.
Ama orada başladı.
— Siz o sandalyede rahatsız olursunuz, buna buyurun.
Tam çorba kaşığını ağzıma götürürken,
— Olmadı Beyefendi, rahatsız oldunuz. altınıza minder getirsinler, diyor.
— Buyursanıza rica ederim.
— Yiyorum Hikmet Bey.
— Buyrun, buyrun...
— Teşekkür ederim, yiyorum.
— Salatadan almıyorsunuz.
— Alıyorum...
— Tuz azsa...
— Değil...
— Ne olur, kusura bakmayın...
— Estağfurullah...
— Buyursanıza...
— Mersi... Doydum.
— Allah aşkına yiyin...
Tıka basa doydum ama, o kadar israr ediyor ki biraz daha yiyorum.
— Anladım, yemekleri beğenmediniz.
— Çok güzel olmuş, elinize sağlık.
— Yiyin Allah aşkına... Piyazdan da buyurun... Ama yemiyorsunuz Beyefendi.
— Yiyorum Beyefendi.
— Zâtıâlinizden bir ricam var.
— Buyrun Hikmet Bey...
— Ne olur, kusurumuza bakmayın! Vallahi doymadınız.
— Billâhi doydum.
Yemekten sonra kahveler geliyor. Hikmet Bey bana rahatsız olmayayım diye bir kaç köşe, bir kaç sandalye daha değiştiriyor.
«Buyrun Allahaşkına» «Mersi», «rahatsız oldunuz», «olmadık vallâhi», «kusura bakmayın», «estağfurullah», «teşekkür ederim», «zâtıâliniz», «beyefendi»... kavga patırdı, iki âf konuşmadan Hikmet Beyin evinden ayrıldık.
Dün akşam üzeri kapı çalındı. Bizim Heykelci Hikmet Bey gelmiş. Sevindik.
— Buyurun Hikmet Bey...
— Rahatsız etmiyeyim efendim.
— Ne münasebet canım, memnun olduk, buyrun...
— Zâten fazla rahatsız etmiyeceğim.
— Buyrun...
— Efendim, zâtıalinizi rahatsız etmekten maksadım...
— Estağfurullah...
— Bizim evde rahat edebildiniz mi. Onu öğrenmekti.
— Çok ettik, teşekkür ederiz.
— Vallahi sizi rahat ettiremedik.
— Ettirdiniz...
— Yok, yok, rahatsız oldunuz.
— Namussuzum, Allah bin türlü belâmı versin, şurdan şuraya sağ salim çıkmıyayım ki rahat ettik.
— Bendeniz biliyorum Beyefendi, zâtıâliniz nezaketen öyle söylüyorsunuz, rahatsız oldunuz.
Artık dayanamadım, eski tulumbacılar gibi, bir nâra patlattım, bütün apartıman komşuları koşup geldiler.
— Rahatsız olmadık ulâââââân!...
Rahatsız olmadık beeee!...
Hikmet Bey, küçücük vücuduyla kapının arkasına sinmiş,
— Yok Beyefendi, yok, kusura bakmayın, çok rahatsız oldunuz, diyordu, Bendenize müsaade, sizi fazla rahatsız ettim...

HER HAFTA BİR ADAM

«Afedersiniz (P) harfinde baş harfi (P) olan bir adam bulamadığım için soyadı (P) ile başlıyan bizim Polim Hüseyini size takdim ediyorum.

Polim Hüseyin sağ ayağı daima gazda sol ayağı ise debriyajda olan, şoförlük raconlarına o biçim riayet eden, benim gibi ahbaplarına karşı şüksesi daima yerinde olan, kışın kürklü ceket, yazın da kovboy gömlek giyen, müşterisine göre peniz eden, arkadaşları arasında «kıymetli muharrir» diye anılan. Modanın yollarında neş'eli bir vaziyette arabayı süren, müşteriler den erkeklere «bey abi», kadınlara da «hammfendi» diye gayet kibar lâf eden, pazar günleri efendi gibi eğlenmesini bilen, 6. şubenin bütün nizamlarına hakkiyle riayet eden kıymetli bir şofördü. Şofördü dememin sebebi Polim'in son zamanlarda şoförlüğü bırakıp patron olduğunu duymamdandır. Fakat Polim patron da olsa gene aynı dümenlere düşmekten geri kalmaz.

Metresimiz

Üç zengin Adanalı hanım (Adanalı olunca zengin olması tabiidir) pencere önünde sohbet ediyorlardı.
Derken caddeden bir 956 model 8 silindirli geçti Hanımlardan biri övündü:
— Bizim Gadillâh geçiyor!...
Bir zaman daha geçti. Caddeden kendi arabalarının geçtiğini gören diğer hanım da fırsatı kaçırmadı:
— Aha bizim Gadillâh da geçti!..
Üçüncü hanım ne yapsın, bu gösterilerin altında kalacak değildi elbet... Bir araba daha geçerken atıldı:
— Hah bizim Gadillâh da geçiyor...
Diğerleri bozmak istediler.
— Peki içindeki kadın ne?
— O mu... Metresimiz!..

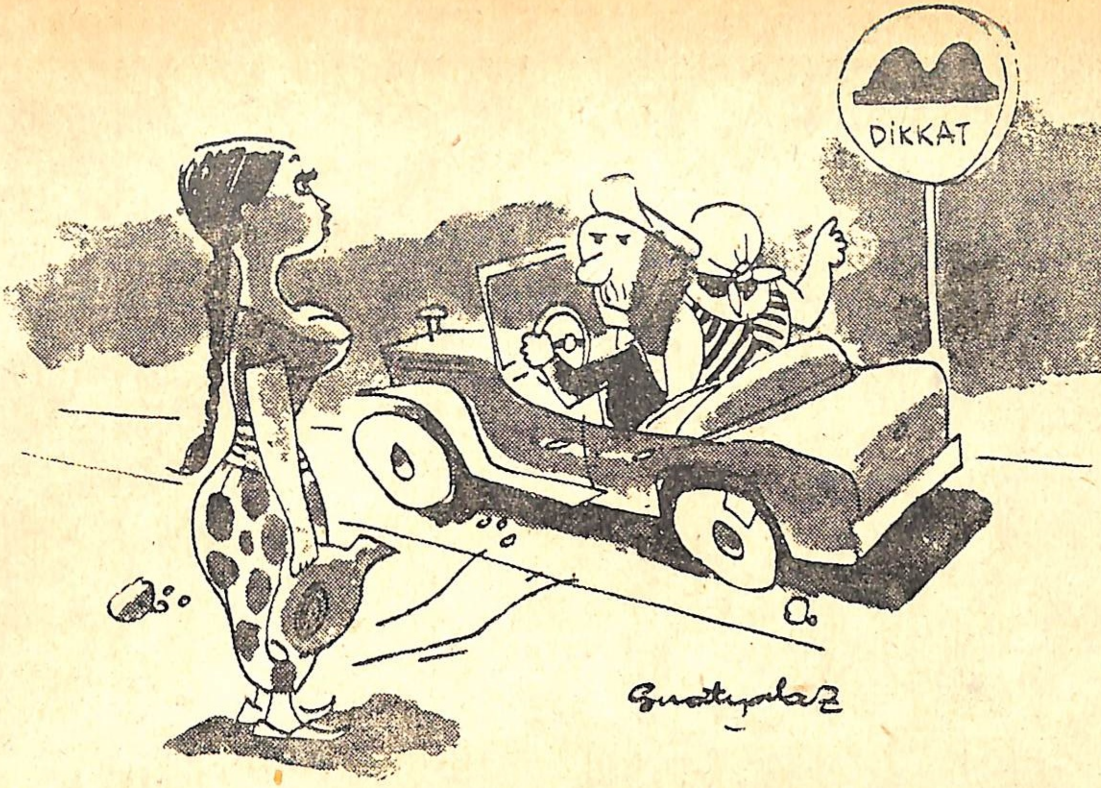

— EVET KARICIĞIM TEPELERE DİKKAT EDİYORUM !

SEÇME SÖZLER

Yaşadığınızın farkında olmanız için hayatta olmanız lâzımdır.

La Vie

Sizin civarınızda olan şeyler size yakındır.

Yok canım

Herkes her şeyi bilebilir fakat her şey herkesin bildiği gibi midir?

Ne malûm

Bir insanın rüştünü isbat etmesi için 18 yaşını doldurmuş olması lâzımdır.

Rüştü

Aşk olmayınca meşk olmaz.

Niyazi Sayın

Tilkinin beyenmediği tavukları sansar yer.

Kurt

Bu zamanda kimse kimseye bir şey yapamaz.

Kanun

İyi garson hesap pusularından belli olur.

Restoran Zeki

Hayatta üç şey rötar yapar. Tren, saat ve kadın.

Emil Zola

HEDİYE

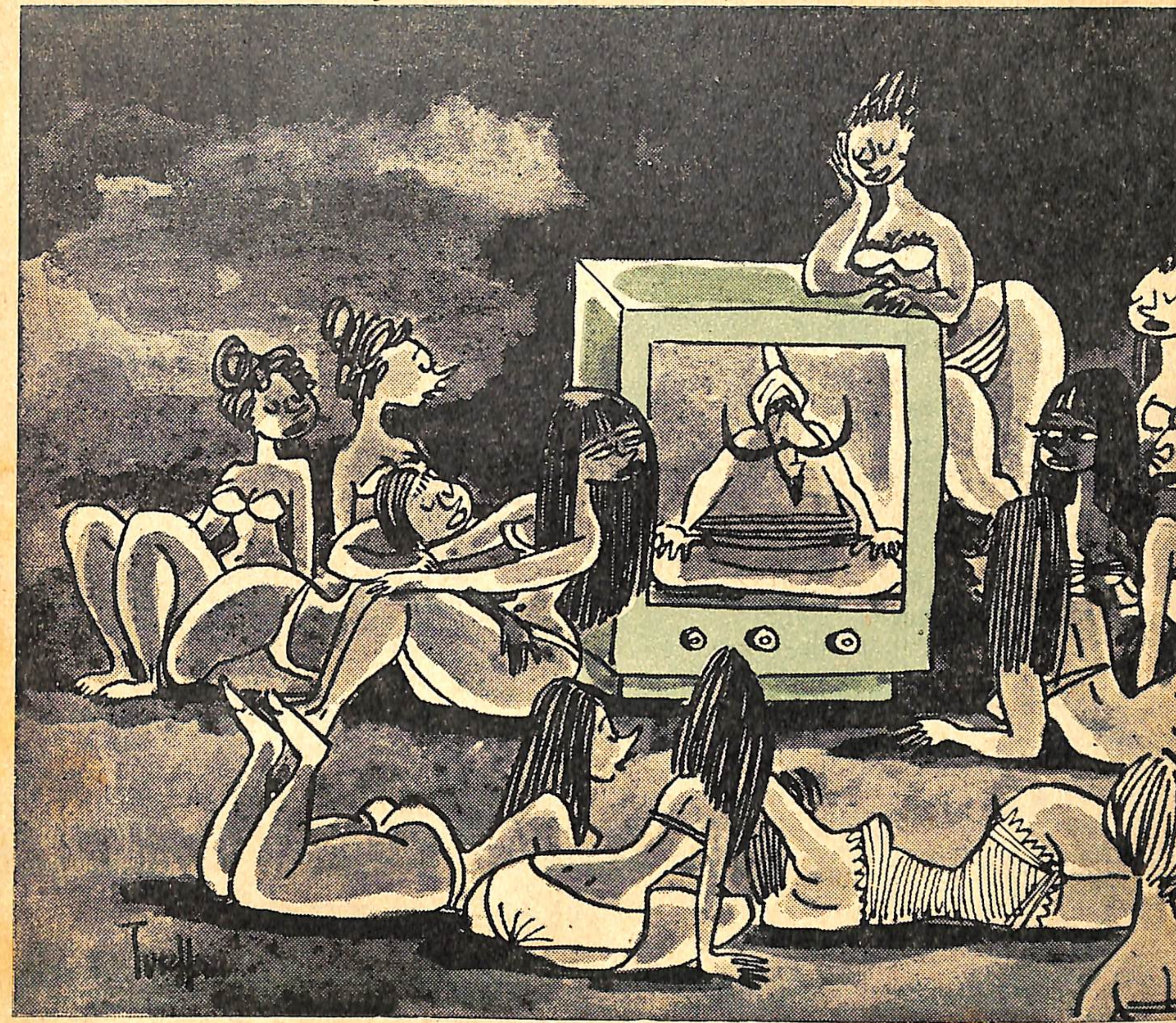

HAREM

AV HATIRASI

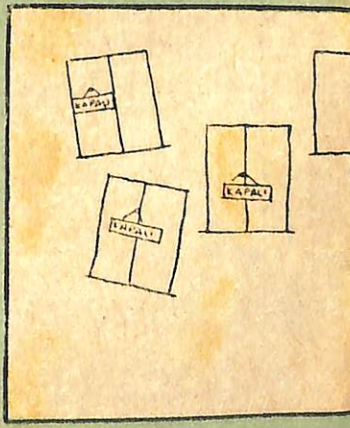

— KARŞ

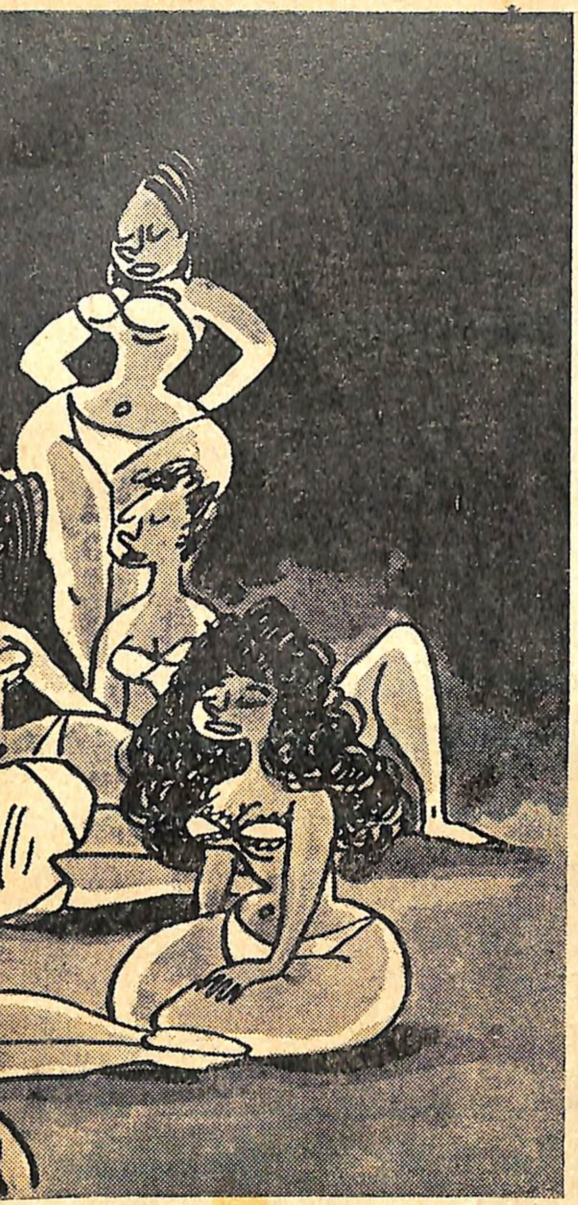

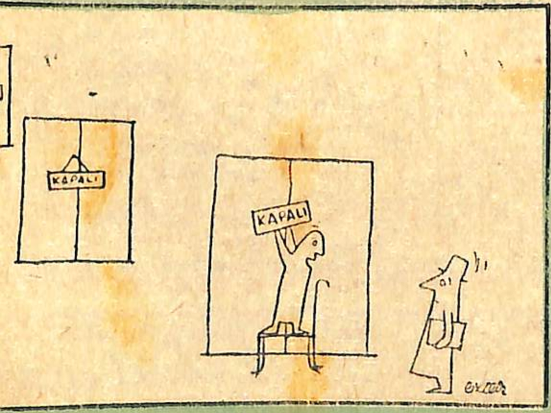

MA TÖRENİNE GİTTİLER BAYIM.

RICHARD'DAN İKİ KARİKATÜR

ERKEK — BU UZUN ETEK MODASININ ZAMAN ZAMAN ÇOK CAZİP MODELLERİNE RASTLANIYOR...

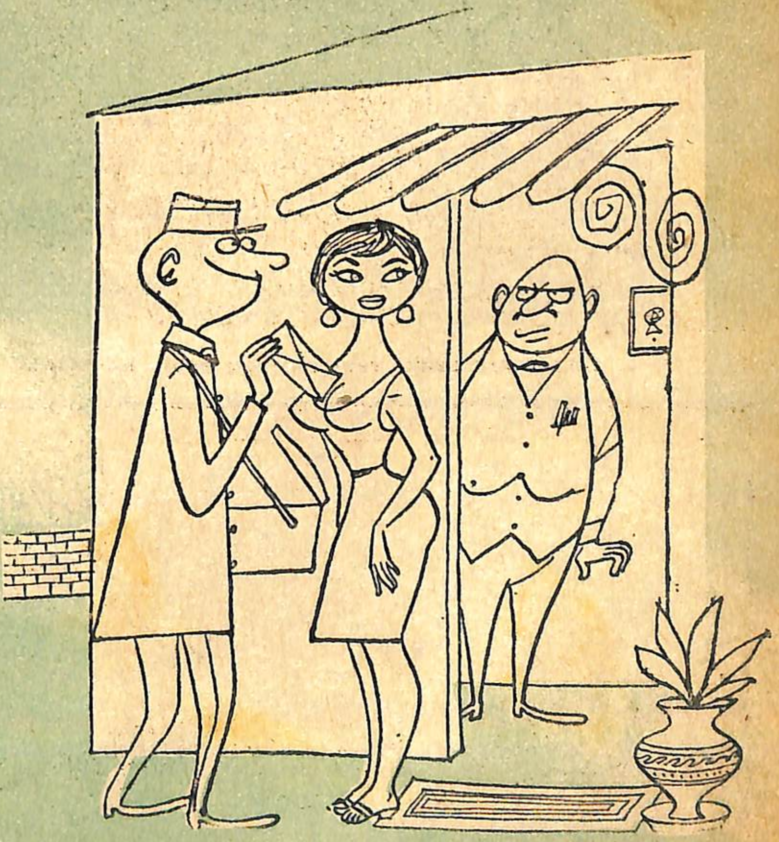

POSTACI — BURAYA BİR POSTA KUTUSU KOYMANIZI SİZE DAHA EVVEL HATIRLATMIŞTIM!...

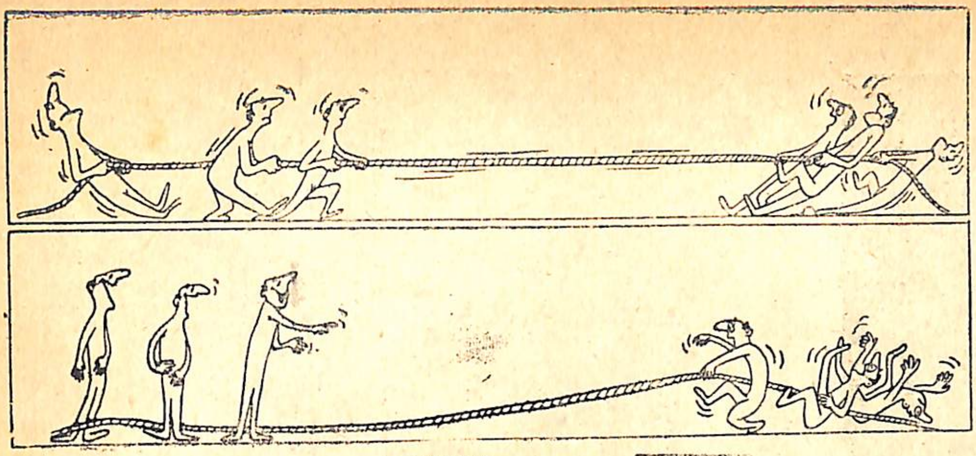

YAZISIZ

— SALAK, BEN SENİN YENİ KÂTİBEN DEĞİL KARINIM!

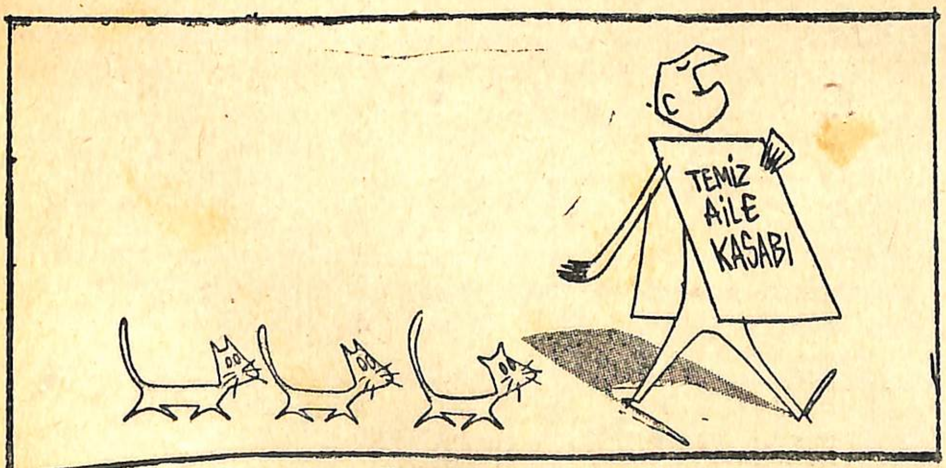

YAZISIZ

İthal malı Fıkralar

AKIL !

New York'taki büyük mağazaların birinde muhtelif satış daireleri vardı ve bunların her birinde ayrı ayrı cinsten eşya satılırdı. Bir gün baş tezgâhtar mağaza müdürünün karşısına çıkarak tezgâhtar Coni'yi şikâyet etti:

— Artık bu adamdan bıktım. Hiç bir işe yaramıyor. Üç ayrı satış dairesinde kendisini denedim, hepsinde akşama kadar uyumaktan başka bir iş yapmadı!

Müdür akıllı bir adamdı. Şu cevabı verdi:

— Kendisini pijama dairesine tezgâhtar yapın, üzerine de şu şekilde bir levha yapıştırın: Pijamalarımızın kalitesi o kadar üstündür ki, satıcımız bile onların arasında bir türlü uyanık durmaya muvaffak olamıyor!

KAÇ MEVSİM?

Okulda öğretmen İzak'a sordu:

— İzak, söyle bakalım, bir senede kaç mevsim var?

— İki mevsim vardır oyretmenim. Birisi iş mevsimi, oburu da ölü mevsim!

GELİNCE SÖYLERİM

Telefon çaldı, Salamon açtı:

— Alo.

— Allo, kiminle görüşüyorum?

— Ben Salamon.

— Sahiden Salamon mu?

— Elbette kuzum, ben Salamon.

— Yok be kuzum, ben Salamonum diyorum sana!

— Ama sahiden Salamonum diyorum sana!

— Ama sahiden Salamon mu?

— Tabiy be evlâdım, alay mı edoorsun, Salamonun takendisiyim!

— Öyleyse dinle Salamon, ben senin aziz dostun Hasan Civelek. Bana 100 lira borç verebilir misin?

— Pekiy be kuzum, Salamon şimdi evde yok, yelsin de soyleyeyim!

İMKÂN VE ZARURET

Doktor muayeneye gelen hastasına sordu:

— Bir ameliyat yapılmasını lüzumlu görürsem, ücretimi verecek kadar paranız var mı?

Hasta cevap verdi.

— Önce şunu söyleyin doktor, eğer ücretinizi ödeyecek kadar param yoksa, ameliyat yapılmasını yine lüzumlu görecek misiniz?

— Burası İstanbul radyosu, azizim, aziz dinleyiciler, şim - di Zahir Güvemli ayın sanat hareketleri mevzuundaki konuşmasına başlıyor...

— Muhterem dinleyicilerim, sanat hareketleri deyince belki hangi sanat diye tereddüt etmişsinizdir. Çeşit çeşit sa - nat var. Erbabına malûmdır. Biz, plâstik sanatlardan bah - sediyoruz. Plâstik sanat. enine boyuna çekilip uzatıldığı için bu ismi almış: resim dediniz mi, meydan sizin. Ağzınıza geleni söyleyin, kimse aksini iddia edemez, tekzip yollayıp yalanlayamaz. Basın kanunu müsait olduğu halde... Hemen siz de aksini söylersiniz, olur biter. Bu aksileşmeler sinir bozucu da değildir başbakan i- çin. Çünkü hiçbir resim sergisi sayın Menderesin parmağı şeyi girmemiştir. Sözü dağıtmıyalım da, muhterem dinleyicilerim, gelin, sizinle bir sergi gezelim. Resim sergisi. Kimin mi? İmkânı yok söyliye - mem. Evvelâ, radyo idaresi reklâm saydığı için şahıs ve yer isimlerini söyletmez. Sonra, hangisi olursa olsun, birbirinden farketmez. Sade resimler değil, seyirciler de. İşte şu göbekli zatı görüyor musunuz. Vaktiyle rahmetli Cemal Nadir, onun karikatürü - nü çizmişti; adam, bir yağlıboya tablo ısmarlıyordu: «A - ma yağı hâlis olacak» diye... Şu yumurcağı da hatırlıyacaksınız. Resim sergisini gezerlerken non-figüratif bir tablo ö- nünde babası, onu korkutu - yordu: «Bak oğlum, uslu durmazsan işte sen de böyle çarpılırsın!»

Biliyorum muhterem dinleyicilerim. Şimdi bana non -figuratif nedir? diye soracaksınız. Siz sormasanız da ben öyle farzedeceğim. Nasıl da baş - bakan olacak adamım, değil mi? Arzularımın sizin arzularınız olduğunu lâhzada kesti - riyorum. Efendim bu non-fi - guratif yabancı kelimedir. Non, hayır demek. Figür de figür. Meselâ Beyoğlu'ndan geçiyorsunuz. Karşıki kaldırımda yürüyen kadınlardan her - hangi birine bakın. Onu tabiatta mevcut eşyadan hiçbirisine benzetemezsiniz. O derece şekilden, biçimden mahrumdur. İşte resimde de böyle biçim fıkarası, hiçbirşeye benzemez yollu çizilmiş şeylere o adı veriyorlar. Şimdi pek modadır. Soldan başlıyalım sergiyi gezmeğe. Bu eğri çizgiler, uzunlamasına yatay renkler öyle bir âhengi temsil ederler ki ilk bakişta Tarusu nutku gibi bir kargaşalık ifade eder. Aslındaysa bu resim bir köprüdür. Ressam, o dillere destan kuzulu pilâv davetine katılamadığı için hıncını Birecik köprüsünden almış. Resmin* üstünde gördüğünüz rakamlar maliyet hesapları, buraya yazamıyacağım kelime - ler nutuk kırıntılarıdır. Hani sanatın hayatla ilgisi yoktu? Hani sanata siyaset karışmazdı. Aynı tabloyu bizimle beraber seyreden açık asrı saçlı, bebek gibi güzel genç kadına gelince, İnci'dir o. Hangi sedefin incisi, bilirsiniz. Nete - kim Avrupa güzellik şampiyonasında kendisini siyah saçları Kore tipi çekik kara gözleriyle ön safta göreceksiniz. İstikbali parlaktır. Yakında alaturkaya başlıyacak, sesini terbiye ediu bir yağlı kapıya çattıktan sonra kazanacağı serveti Dolar'a çevirtip Amerikan bankalarına aktaracaktır. Muhterem dinleyicilerim, bu şaheserin yanıbaşında asılı duran tablo bir orman manzarası... Durun, vaziyet biraz karıştı. Şaheser, yani İnci, Asılı du - ran, yani ona balta olan. Orman, yani kereste... Şimdi Beyoğlu caddesinde sarkıntılık yasak edildiği için mektebi asan oğlanlar daha ziyade ga - lerilerde, sergilerde çalışıyorlar' Ama, işin bu tarafını ahlâk zabıtasına bırakalım da işsiz kalmasınlar. Biz sergimizi gezmeğe devam edelim. Şu fısıl fısıl konuşan genç kızları dinliyelim gizlice. Zayıfı soruyor:

— Boya bulabiliyor musun bari?

— Getirttim.

— Fırça?

— Vardı...

— Kreyon (kalem olacak)...

— Geçen gün Halûk verdi.

Muhakkak ikisi de ressam. Biri devam ediyor:

— İyi ya, herşeyin tamam. Ama ağzını böyle boyama şekerim. Erkekler üzerinde ar - tık tesir etmiyor...

Değillermiş. Adı öteki...

— Ne yapayım? Poz verdi - ğim günler böyle makyaj lâzım...

Demek model, bunlar.

— Seninki ne zaman çevriliyor?

— İki ay sonra.

— Neden öyle geç kaldılar?

— Karısiyle tetkik seyahatine çıktı. Dönsün de ondan sonra başlıyacak...

Anlaşıldı. İkisi de film yıldızı. Bakalım kimbilir hangi Palas'ta işe başlıyacaklar!

Lâkin unutmadım, muhte - rem dinleyiciler, mevzuumuz resim sergisidir. Karpuz sergisi değil. Ona daha çok vakit var. Hem berikiler de yete - cek kadar bol. İşte bir portre, yani insan tasviri. Zavallı adamın yüzünü bu hale koyabilmek için, ressamın usta bir operatör veya boksör gibi çalışması lâzım. Altını okuyalım: Enstatane... Demek ki, bu, bir ânı tasvir ediyor: Modelin yüzünün o esnada aldığı hâli: Haydi, ben söylemiyeyim de, kimin portresi olduğunu siz tahmin edin. Ne dediniz? Sssssst... Tamam, yavaş söyleyin. Evet, onun. Duyarsa, aylık konuşmamdan olurum. Bahsi burada kesmezsek durun tehlikeli olabilir. Hoşça kalın şimdilik, efendim.

dolmuş

26 ıncı sayıda birinci cildini tamamlıyacak olan DOLMUŞ, okuyucularına büyük yenilikler, büyük sürprizler hazırlıyor:

BÜLENT ORAN'IN YENİ BİR ROMANI

KLEOPATRA

Tarihin bu meşhur simasını konu yapan cilt cilt kitaplar yazılmıştır. Fakat Bülent Oran tarihin karanlıkları içinde hiç bir alimin nüfuz edemediği noktaları aydınlatmağa muvaffak olmuştur. Bu romanda Kleopatranın hayrete şayan hayatı en ince teferruatına kadar gözlerimizin önüne serilecektir.

Turhan Selçuk sizlere büyük bir Resimli Roman hazırlıyor...

Patagonyada siyaset, aşk, kıskançlık ve entrikal.. Şarkın ve garbın birleştiği bir yerde olan bu memleketin hazin hikâyesi bir sinema şeridi gibi okuyucularımıza sunulacaktır.

DOLMUŞ'un diğer yeniliklerini gelecek sayılarımızda bildireceğiz

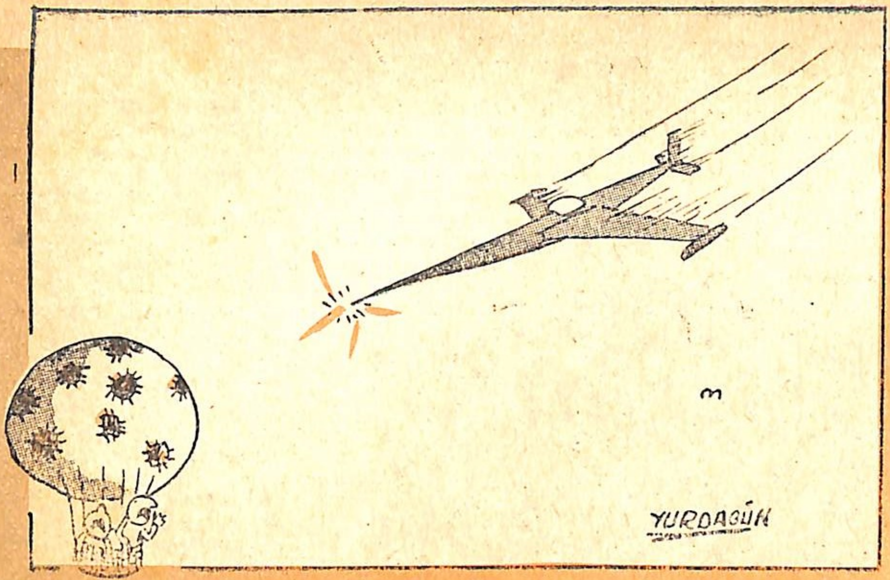

YAZISIZ

YAZISIZ

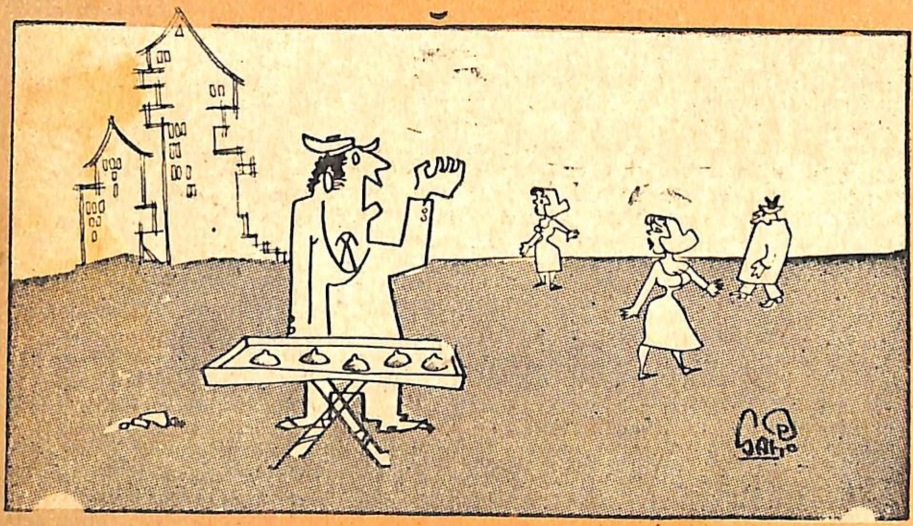

İŞPORTACI — BAYANLARA YEDEK PARÇA GELDİ...

DOKTOR — NİHAYET ANLADIM BUNUN DİŞİ AĞRI-
YOR...

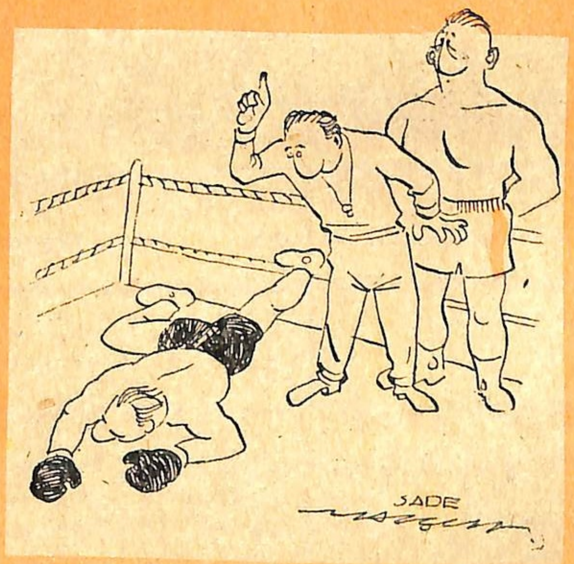

HAKEM — 838... 839... 840... 841... 342... 843... 844...

YALNIZLIK

Hani bazı insan vardır, dayağa kaşınır. Benimki öyle olmadı. Anlatayım da, siz hak verin.

Kış ortasında yaz, beni kandırdı. Bütün ağaçları kandırdı da çiçek verdi, ben kanmışım çok mu? Baktım hava güzel, yazdan bir gün sanki... Bütün kış günlerini kukumav kuşu gibi, hatunla karşı karşıya oturup geçirmekten bıkmışım zaten. Hünkâr suyunu çok severim. Bindim bir otobüse. Sarıyerden sonra bastonuma dayana dayana, tepeye tırmandım. Hünkâr suyu gazinosunda kimsecikler yok. Hava güzel ama, kış ortası kim olur? Yine bir kaç sandalye var. Sandal yelerden birine oturdum. Karşı tepeleri seyrediyor, sükûnetin musikisini dinliyordum. Dalıp gitmişim. Bir de baktım, bir adam belirdi. Ama adamdan başka her şeye benziyor.

İçime bir korkudur düştü... Belki de beni soyacak. Soyduğu bir şey değil, zâti bir sıkımlık canım var, beynime bir taş indirip, dereye atsa, hiç kimsenin ruhu duymaz, kurtlara kuşlara yem olurum. Evden çıkarken, şuraya gidiyorum da demedim. Hünkâr suyuna gidiyorum desem, bu adam kış günü deli olmuş diye bırakmazlardı. Herif geldi. Dört adım önümde bir sandalyeye oturdu. Başladı bıyıklarını burmağa... Hem bıyıklarını buruyor, hem de bana gülümsüyor. Kalkayım kaçayım, dedim, hoş bu romatizmalı bacaklarımla kaçacak hâlim yok ya, kaçsam bile herif iki adım sonra ensem den yapışacak. Hani insan korkulu rüya görür de, kaçamaz, konuşamaz ya, ben de öyle oldum. Kaçacağım, bacaklarım tutmuyor. Bağıracağım, sesim çıkmıyor. Bağırsam bile, orada imdadıma gelecek, şeytan bile yok... İnsan, böyle zamanlarda rüyada olsa, kollarını çarpar, hemen uçuverir. Bu rüyadan da beter. Ne kaçabilirsin ne uçabalirisin!... Herif karşımda, boyuna kaytan bıyıklarını buruyor. Yuvalarından fırlamış, kan çanağı içinde gözlerinin akını devire devire gözümün içine bakıyor. Başımı sağa sola çeviriyorum, yine ona bakıyorum, gözleri iki projektör gibi gözlerimde. Sağlam bu herif deli, beni boğazlıyacak, dedim. İçimden, âyet-el-kürsî okudum, esma-i-hüsnâ çektim. Yarabbi, dedim, dört muharebeden sağ salim kaçtım, bu herifin elinden kaçmak için de dizlerime derman ver!

Şöyle bir doğrulayım, dedim, dizlerim kıvrıldı, olacak gibi, değil, bâri ben de ona gülümseyeyim, belki gönlünü alırım, dedim. Münasip bir miktar tebessüm ettim.

— Selâmün aleyküm!...

Ooooh!... Adamın ağzından ses çıkınca ferahladım.

— Aleyküm selâm!...

— Havalar güzel gidiyor...

— Evet... maşallahı var...

— Şu dereyi görüyor musun?

— Evet!

— am şu büyük kayanın dibinde, geçen sene bu zamanlar, Belma'yı boğmuşlardı. Korkudan dilim damağım kurudu. O boyuna söyleniyordu.

— Üç yaşında bir çocuk, hani öldürülmüştü ya... kaatili hâlâ bulunamadı.. Çocuğun ölüsü buağacın altında...

Galiba ben, Sarıyer Canavarı ile karşı karşıya idim. Bütün kuvvetimi topladım, ayağa kalktım.

— Bana müsaade, dedim.

Adam büyük bir samimiyetle kolumdan tuttu:

— Yooo... Vallahi bırakmam! dedi. Demek ben bu tepelere tıpış tıpış ölümüme gelmişim. Kadere boynumu büktüm.

— Hadi bir tavla atalım!...

— Vallahi bilmem birader...

— Bildiğin kadar!...

Barakaya gitti, bir tavla getirdi. Başladık zarları atmağa.. İki üç pul değiştirdim. Suratıma da müthiş bir tokat şakladı, gözlerimde şimşek çaktı.

— Oynayacaksan, namusunla oyna! diye bağırdı.

Anlaşılan adam beni boğmak için, bir bahane arıyor, Sesimi çıkarmadan oyuna devam ettim. Bir tokat daha...

— Yutturma, ik bir geldi, dubara oynuyorsun!

Bir yanlışlık yapmamak için gözlerim zarlarda. Yenilme için, elimden geleni yapıyorum. Üçüncü tokatta yere yuvarlandım.

— Şeş oyna!...

Şeş oynadım. Bir tokat daha aşketti...

— Şeş değil cihar oynayacaksın!..

Zarın altı köşesinden neresi gelse ben ne oynasam, adam yaradana sığınıp tokatı yapıştırıyordu.

Cebimden cüzdanımı çıkardım:

— Bak birader, dedim, şurada on beş liram var. Öldüreceksen öldür, yalnız canımı yakma... Boğacak mısın, asacak mısın insanı? Ne yapacaksan yap!...

Adam dehşetle irkildi:

— Ne münasebt?

— Münasebetini sen bilirsin! Beni nasıl olsa öldüreceğini biliyorum. Hiç olmazsa azap çektirme!...

— Yok, vallâhi, billâhi... Ben hayatımda tavuk bile kesmedim.

— Öyleyse bu dağ başında için ne?

— Ben bu gazinonun bekçisiyim. Bütün kış burasını bekledim. Beş aydır insan yüzüne hasretim.

Anlaşılan adam bu dağ başında vahşileşmişti.

— Seni görünce, dedi, biraz muhabet edelim, tavla oynayalım, dedim.

— Muhabet te edelim, tavla da oynayalım... İyi ama birader, ikide birde tokat indirme!

— Haaa... demek ona alındın? Yahu samimiyetimden... Vallahi samimiyetimden. Can sıkıntısından burada patlıyo - rum, seni görünce şaka yaptım.

Enseme bir tokat daha çekti,

— Hadi, hadi oyna, aldırma! dedi.

Ölüm tehlikesini atlatmıştım. yeniden dünyaya gelmiş gibi oldum. Başladık tavlaya. Derken suratımda bir tokat daha şaklamasın mı? Gözlerimden kıvılcımlar çıktı.

— Aaa... bak buna kızarım, şakayı tadında bırak, dedim.

— Doğru oyna!... yutturma! diye bağırdı, bir tokat ta sol yanağımda şaklattı.

Heriften korkum kalmamıştı.

— Seninle fazla samimî olduk diye bağırdım, kafasına tavlayı geçirdim. Yere yuvarlandı kalkamıyoordu.

Ben oradan ayrılırken, yattığı yerden,

— Allah aşkına yarın yine gel beklerim, burada yalnızlıktan patlıyorum, diyordu.

MÜŞTEHCEN NEŞRİYAT

Geçen gün gazete okurken gözüme bir haber ilişti, siz de okumuşsunuzdur: «Bir amerikalı vali Değirmenim'den Mektupları müstehcen diye toplatmış» Bunun üzerine kıyametler koptu. «Vay efendim, bukadar edebî kıymeti haiz bir şaheser müstehcen olur muymuş?»

Okulda, sayesinde beş numamara koparabildiğimden beri Lavazye'nin fizikî bir sözüne karşı muhabbetle karışık bir hürmetim vardır: «Hiç bir şey yoktan varedilemez; varolan hiçbir şey de yok edilemz.» Ama siz bana «İyi fakat durup dururken çay, kahve nasıl yokoluveriyor; daha ayın on beşi gelmeden memnun paracıkları nasıl eriyiveriyor» diye soracaksınız. Onu bir kalem geçelim.

Mademki bu kitap toplattırılmış, mutlak bir sebebi olmalı, canım! Kitap durup dururken toplattırılmaz ya! Eseri bir daha kelimesi kelimesine okumaya karar verdim. Değirmen müstehcen değil, mektubun müstehceni olabilir ama, değirmenden geldiğine göre o da değil. Ne varsa bunun içinde dedim ve kolları sıvadım. Mösyö Sögen'in keçisini okurken bir yerde gözlerim faltaşı gibi açıldı; başladı kalbim küt küt atmaya. Bulmuştum, Vali haklıydı, hem de yerden göğe kadar: «Mösyö Sögen'in keçisi dağda yabanî keçilere rastlamış, erkeklerden biriyle kuytu bir yere çekilmiş ve... unutulmaz aşk saatleri yaşamış.» Bu iki keçinin ardından giden yok. «Dövizin olayım da ye beni abla; herkese şapur şupur da bize gelince Yarabbi şükür mü?» diyen yok. İşin içine, hem de güpegündüz, dişi girmiş te ortada dökülen kan; kırılan boynuz yok! Erkeklik öldü mü be!

Valicik bizim bu sahadaki yükselmemize hayran olanlardan biri herhalde! Bakmış bizimkilerin insanlığına; bakmış bu keçilerin hayvanlığına, aklı almamış. Böyle hayvanlık olmaz diyerek kitapları toplattırıvermiş! Sağolsun.

Tarsuslu Ziya

MELODİ KERVANI

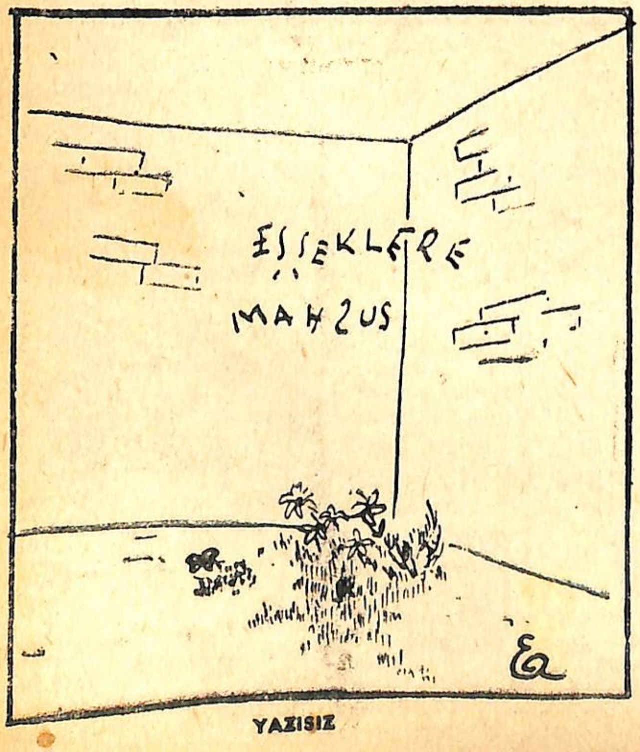

YAZISIZ

Kral Faruk

Kâlb rahatsızlığından,
Mustaripti bir adam,

Rontgen muayenesi için,
Konuştu bir doktorla.

Rontgene kondu,
Filmi çekildi.

Merakla doktor hemen, sordu:
Kuzum nedir senin adın

Çünkü görmüştü kalbinde,
İkiyüz elli kadın...

NAZIM

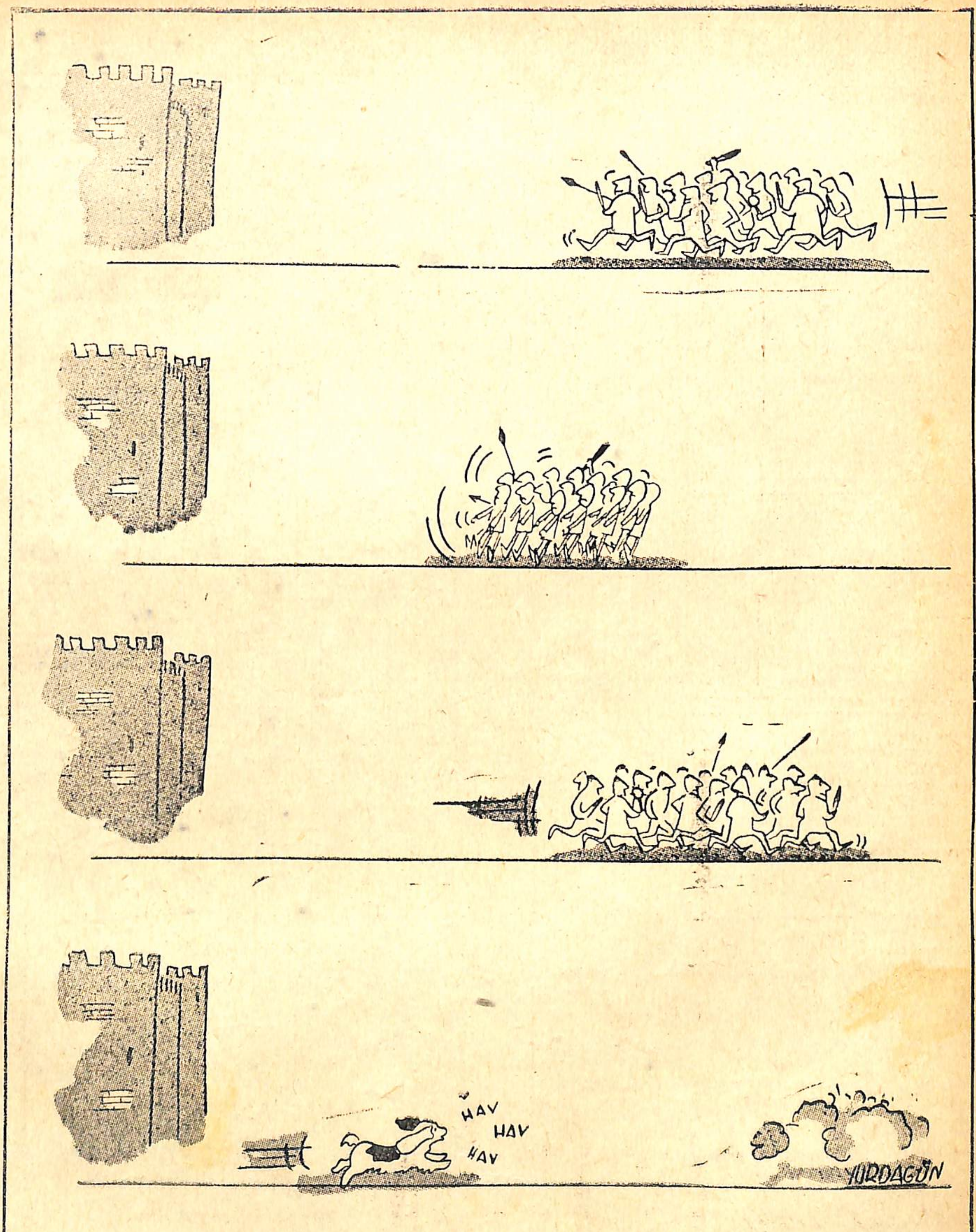

UYSAL KIZ

Anne, kızının boyuna eve erkek arkadaş getirmesinden bıkmıştı. Son defa yine bir züppe delikanlıyla eve gelip odaya kapanarak saatlerce çene çaldığını görünce, kızını bir kenara çekti ve fısıldadı:

— Bana bak kızım, böyle garip garip adamları evine getirme diye sana kaç defa tenbih etmedim mi? Biliyorsun ki onları görünce sinirlerim bozuluyor.

Kızı gayet tatlılıkla cevap verdi:

— Peki anneciğim, bundan sonra ben onların evine giderim.

Dolmuş — Siyasi Mizah Mecmuası — Dizildiği ve Basıldığı yer : Şehir Matbaası — Bu sayıda Mesul Müdür Turhan Selçuk — Teknik sekreter: Mehmet Benli — İdarehane : Babıâli Cad. Aydınlık Han, 29 - 30 - 31 - 32, İstanbul

BABİL KULESİ

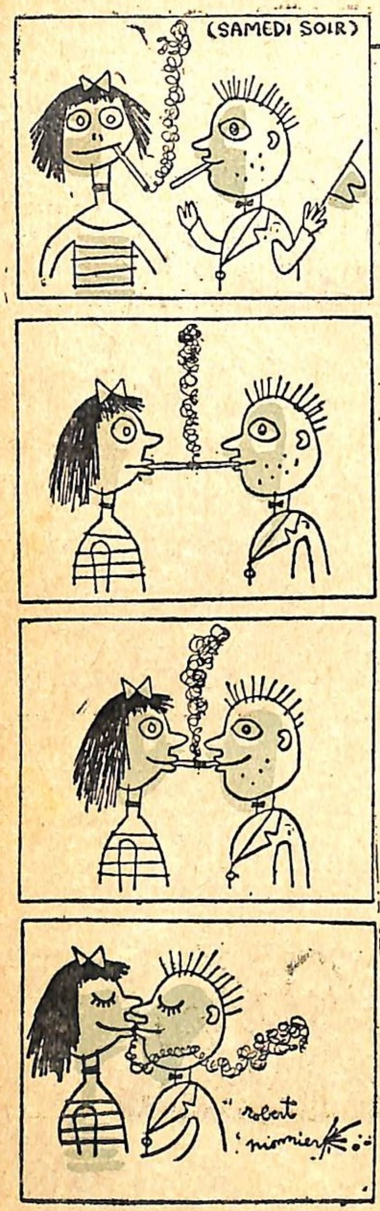

YAZISIZ

— BU YENİ HİZMETÇİ SAYESİNDE KOCAMIN EVDE OTURMASINI SAĞLADIM.
(FOU RIRE)

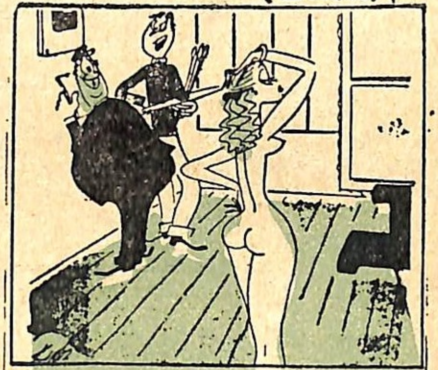

— ZANNEDERSEM BU HAFTA İÇİNDE ÜÇÜNCÜ DEFA SAATA BAKIYORSUN.

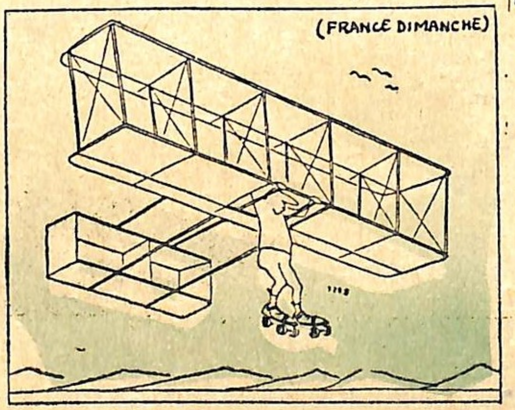

YAZISIZ

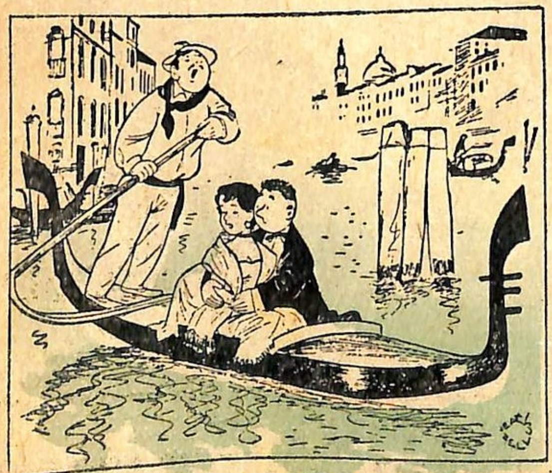

TURİST— ŞU SULAR BANA EVİMİZDEKİ MUSLUĞU AÇIK BIRAKTIĞIMI HATIRLATTI.
(FRANCE DIMANCHE)

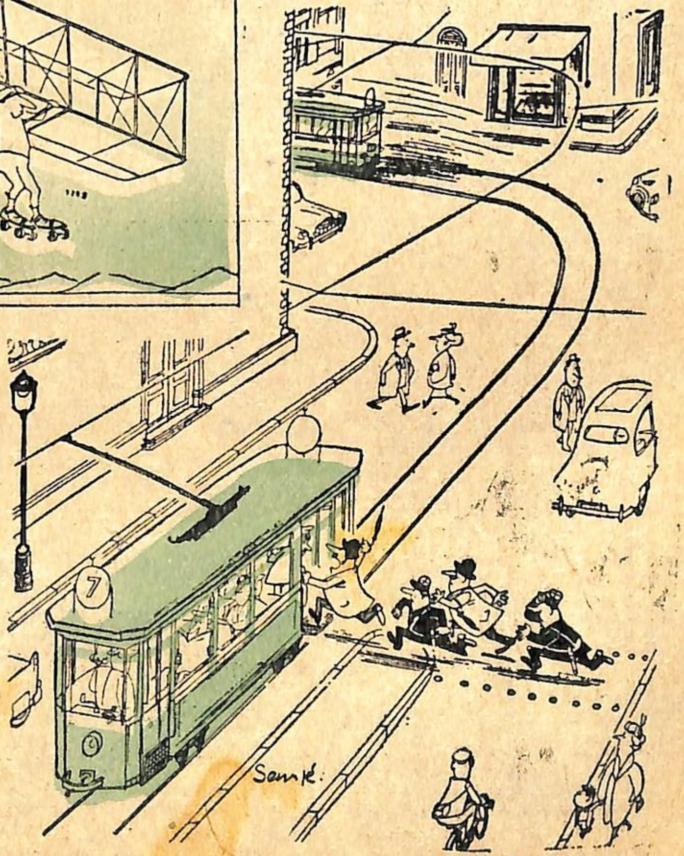

POLİS— ÇABUK ŞU TRAMVAYI TAKİP ET.
(ICI PARIS)

99 — Müfettişle kimya öğretmeni Natasya, kaplan tuzağında, bir müddet kaldıktan sonra çıkarıldılar. Klestakov, «Bir müfettişe suikast hazırlamanın cezası idamdır», diye bağırdı.

100 — Nedense devlet memurları idamdan hiç hoşlanmıyorlardı. Kendileri yok olmaktansa paralarını feda etmeyi tercih ederek, para keselerini müfettişin ceplerine doldurmağabaşladılar. Bu kadar rüşvet en sert müfettişleri bile yumuşacık hale getirirdi.

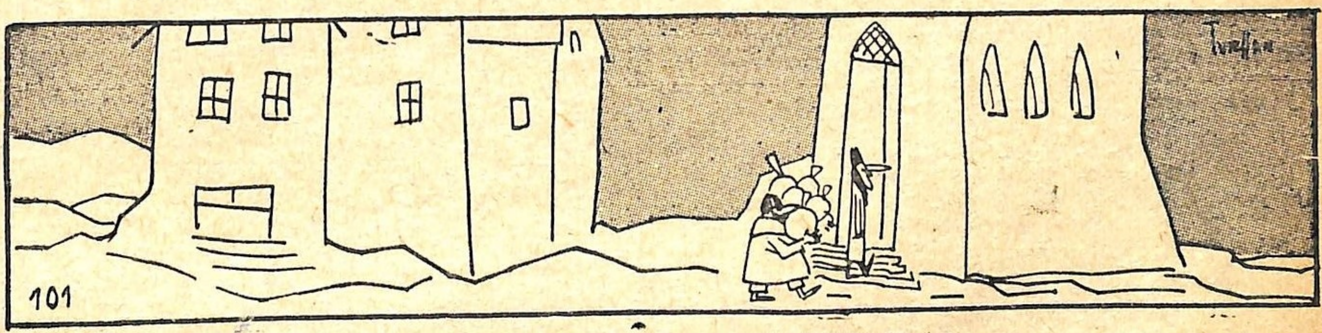

101 — Bu affetme, tam kilisenin önünde olduğu için, Vali, «Allah bizi korudu» diye söylendi. Bütün hayatı boyunca, dolandırıcılık suçuyla kendini arayan polislerden kaçmak için üç gün kilisede saklanmış, bir daha da dua falan etmek lüzumunu hissetmemiş olan müfettiş, oldu olacak şu Tanrının evini de bir yoklayalım» dedi.

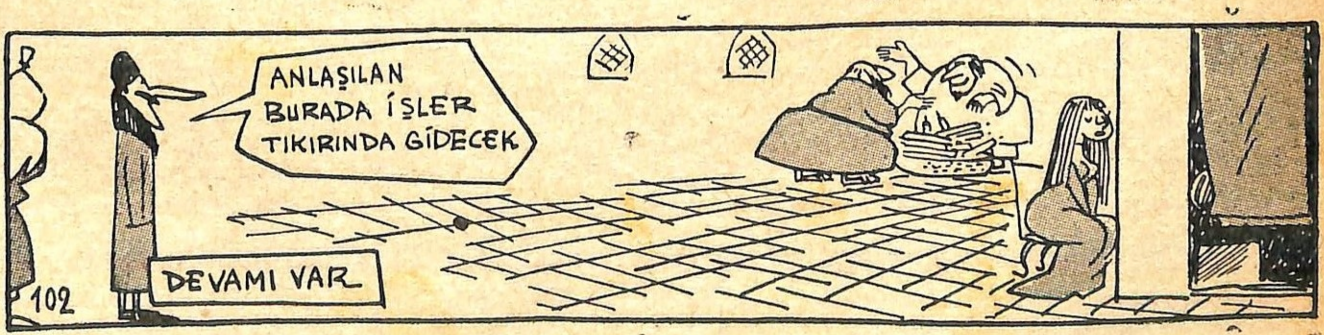

102 — Klestakov, «Allaha mektup yollanan postahaneler» dediği kiliseye girince, getirilen mumları toptancı tüccara satmağa çalışan baş rahibin alışverişini gördü. Bir köşede ise, kasabaya geleliden beri âşık kadınların artmasına sebep olan genç papaz günah çıkarıyordu. Klestakov, «En yaşlı kuyruk kilise olacak galiba» diye düşündü.

Sayın Milletvekili Maşu

ANDRE DAHL

FRANSANIN KANI MECLİSİN DEHLİZLERİNDEN AKIP COŞANIR

SİYASİ ROMAN : NO. 23

1.

XII. Paragraf. Gece, onu takipeden sabah ve çeşitli olaylar...

İyi bir geceydi. Saat dokuzda başlayıp, dokuz yirmibeşte her şeyin bittiği, uykunun sizi rahatça yanyana, dört boynuzlu iki yastığa uzattığı taşra gecelerine benzemiyordu.

Sabahın ikibuçuğunda, şampanyayla, bisküilerle, yakılıveren sigaralarla başlayan Paris gecelerinden biriydi. Hazırlıklarla meşgul olunur, perdeler çekilir, bir rakkas durdurulur, lambalar veyyöz gibi yerleştirilirdi. Her mobilyanın rolü vardı. Hepsi cümbüşe katılırdı... Masa üzerine eğilip:

— Bu fotoğraf senin mi? Kaç yaşındaydın? diye sorulması için oradaydı.

Bunu bir öpücük tamamlardı.

Koltuk, kadın üzerine atılsın ve artık, arkadan gelip taze ve narin enseyi okşasın diye vardı.

Gravürler, ihtiraslı bir mors alfabesi yazan ellerle birbirine sımsıkı sarılarak seyredilsinler diye duvardaydılar.

Odadan odaya dolaşılırdı ve arzu şakak derilerinin altında atardı.

— Yazı masan bu değil mi? İşte dosyaların da burada... Aşk mektuplarımı nereye koyacaksın? Oraya mı? Ötekilerle bir araya koyma. Benimkiler için özel bir yer isterim.

2.

— İstemem yazma!.. Birşey anlatmak istersen, gel. Arzularını mektuplarından değil, gözlerinden okumak isterim.

Bu sözleri şair ruhlu Maşu söylüyordu. Tasasız, vesvesesiz kahramanımız elinde olmadan heyecanlanmıştı. Açıkça ne istediğini söyleyen, kendini samimiyetle veren bu kadın onu şaşırtmıştı.

Birinyi elbisesini çıkarmıştı. teninin üstünde, güneşi kapayamıyan nisan sabahlarının sisi gibi bir çeşit şeffaf bulut vardı. Vücutlarından emin olan kadınların utanmazlığı mevcuttu onda... Her katı yeniliklerle, sürprizlerle dolu, haz ve zevk satan bir mağaza gibi her şeyi sevimliydi.

Odaya dönerek kapıyı birlikte kapadılar, Elleri birbirini buldu ve artık ayrılmadı. Her şeyleri artık birbirinden ayrılmadı. Yatak bir deniz gibi onları içine çekti, yuvarladı, kapladı. Fırtınadan devrildiler. Zaman zaman suların üstüne çıkıyor, bakışıyor, başlarını ellerinin içine alıyor, gülümsüyor, sakinleşiyorlardı. Sonra yeni bir dalga onları yakalıyor, sürüklüyor ve boğuyordu. Vücutlarının temasından başka şeylerin farkında değildiler.

Güzel bir geceydi. Fedr'i oynuyan matmazel Lor Brinyi her çeşit rolü becerebilirdi. Repertuardaki bütün sevgili tipleri şahsında toplamıştı. Aslında sert ve saf olan Maşu'da bu sevişmede esrarlı olmayı öğrendi, seksen dakikada aşkın devrialemini yapmak isteyen şeytanî bir metresin itaatli talebesi oldu. Brinyi elleri ve dudaklarıyla yüz türlü okşayış çiçekleri açtıran bir sihirbazdı. Fısıldanan öğüt ve takdirlerle, yıpranmış vücutlar boşalmış beyinler diyarına beraberce yollandılar.

Maşu gözlerini saat sekize doğru açabildi. Lor Brinyi, solunda, bir kolu başının altına kıvrılmış, diğeri kimbilir hangi hülyanın peşinde uzanmış, uyuyor, Çığ sabah ışığının imtihanına muhteşem bir şekilde göğüs geriyordu: Vücudu hayret verici bir şekilde tazeydi ve her şeyi unutmuş gibiydi. Gecenin ateşli hatıralarından fazla, bu hal Maşuya dokundu. Saf, zavallı bir küçük kız hali vardı onda. Maşu usulcacık yataktan kalktı.

3.

Çalışma odasında uşak, gelen mektupları sıralamış, telefonla konuşmak istiyenlerin isimlerini not etmişti. Sonra gazeteler... Baş sayfalarında değişik başlıklarla Japonyadaki deprem, Obervil cinayeti, elektriğe yapılan zamanı bildiriyordu. Maşu yazısını basmış olan birini aldı. Fotoğrafı iyi çıkmıştı. Makaleyi tekrar okumağa lüzum görmeden, giyindi.

Kahvaltısını yaparken telefon çaldı:

— Alo!...

— Alo! Mösyö Andre Lüsyen Maşuyla konuşmak istiyorum.

— Alo! Aaa! Siz misiniz aziz başkan?

— Evet benim. İyi misiniz? Sizi uyandırdığım için özür dilerim.

— Yok canım! Zaten çoktan ayaktaydım. (Maşu, metresinin yatağımda uyumakta olduğunu söyliyemem ya diye düşündü.) Ne var, ne yok?

— Bu sabah, kendimi işlere kaptırmadan önce sizi görmek istedim. Hazırlamanızı rica edeceğim bir rapor bahis konusu da...

— Akşama bıraksak daha iyi olmaz mı?

— Hayır. İş acele... Gelemezseniz Monie'ti bulurum. Ama sizi tercih ederim tabii...

— Şu halde aziz reis, yirmi dakika sonra oradayım.

— Alâ, bekliyorum.

Maşu uşağına,

— Jan, dedi. Yatakta bir hanım var. Meclis başkanlığına girmek zorundayım. Belki geç dönerim. Kahvaltıyı hazırlarsın. Uyandığı zaman çalışma odasına götürürsün. O yerken, korkunç bir şekilde altüst olan yatak odasını düzeltirsin. Öğle yemeğini burada yemiyeceğiz.

4.

Oda hizmetçisi vaziyeti kavramak için yataktaki kadına ne şekilde muamele edeceğini anlamak ister gibi sordu:

— Bu bayan... Bu bayan burada mı kalacak?

— Hayır, dedi Maşu. Fakat tekrar gelebilir.

Sonra bir taksiye atlıyarak Löblankeyi görmeğe gitti. Lööblanke keyifliydi. Sigarasını ağzının kenarına sıkıştırmıştı. Kollarını uzatarak Maşuyu karşıladı.

— Ah! İşte... Tekbaşına celse yapan yaramaz çocuk geldi, Açıkça söyliyeyim azizim, sizin yüzünüzden başbakandan azar yedim. Gülünç olabilirdik. Allahtan iç işleri bakanlığı basına yaptığı birkaç telefonla işi halletti. Mesele açıklanmıyacak. Sizinle bu yüzden görüşmeğe mecbur oldum. Gelecek ay beynelmilel parlâmenyolar arası kongremiz var, biliyorsunuz. Gruplar bana sıraya konması, düzenlenmesi, incelenmesi gereken bir sürü fikir sundular. Hiç bir yere kayıtlı olmadığınız, bağımsızları temsil ettiğiniz için sizden bunları tetkik etmenizi rica edeceğim.

— Bu iş için beni yeterli mi buluyorsunuz? Benden daha eski biri...

— Sizden daha eski biri mi? Beni güldürmeyin. Ancak üç aydır buradasınız ama herkesten fazla şöhretiniz var. Çok modern, yeni bir formül getirdiniz. Hiç te coşkun mizaçlı olmıyan Boşali bile sizden coşarak bahsediyor. Sizi anlayışlı bir insan olarak görüyor.

Burada Löblanke Maşu'ya bir dirsek attı:

— Ranch Mines' satın aldınız mı?

— Evet. Elli tane. İkiy üz elli sekize.

(Devamı var)

BÜYÜKLERE MASALLAR..
BASIN VALİ İLE KONUŞURKEN ŞEHVET YOKSUL MEYHANE MÜŞTERİLERİNİN ŞAŞKIN BAKIŞLARI ARASINDA SOYUNUP DANSETMEĞE BAŞLADI..
BÖYLE FAKİR BİR LOKALDE BULUNMANIZ PEK DEMOKRATİK BİR JEST EFENDİM.
EVET.. BEN DEMOKRASİYİ ÇOK SEVERİM ZATEN..
NE ŞANS! HEM VALİYİ, HEM DE BU KARIYI GÖRDÜK..
FAKAT ERTESİ SABAH VALİ GAZETEYİ GÖRÜNCE..
VAY.. VAY KALLEŞ BASIN.. NELER UYDURMUŞ NELER.. HALBUKİ BANA NE SÖYLEMİŞTİ.. HALK BUNA NE DEMEZ ŞİMDİ..
4. KUVVET BANA CEPHE ALDI. HAPI YUTTUM DEMEKTİR.
DERKEN LETAFET GİRDİ İÇERİYE..
İKTİDARINDAN BAŞKA KADINLAR FAYDALANIYOR HA DEFOL YATAĞIMDAN..
AYNI GAZETE
BU DA ŞEHVETİN YÜZÜNDEN YEDİĞİMİZ İKİNCİ DARBE.. FAKAT.. FAKAT İKTİDARIM ALBAY YO-YO DA OL...
..OLDUKÇA KORKMAM.. YO-YO, SAATİMİZİ TAMİR ETTİN DEĞİL Mİ DOSTUM.
NE YAZIK Kİ HAYIR. KURCALADIKÇA BOZULDU.
NE YAPALIM VAKTİLE ÇOK KURMUŞSUNUZ'
FAKAT NASIL OLUR. HAYIR. OLAMAZ.
MİLLET FARKINA VARMADAN TAMİR EDELİM ŞUNU..
-ARTIK OLAMAZ. -SENİ EMEKLİYE ÇIKARIYORUM ALBAY YO-YO..
HAYIR HAYIR OLAMAZ BU.. KOLTUĞUMDAN BENİ KARIM BİLE AYIRAMAZ.. BİZ AYRI YAŞAYAMAYIZ.. HAYIR HAYIR
DIŞARDA GÜRÜLTÜ KOPMADAN KILICIMI HALKA SUNMAM GEREK..
BÜYÜKLERİN MASALLARI HEP BÖYLE ACIKLI BİR ŞEKİLDE BİTER!

MİZAHİ ROMAN : NO. 23

1.

Kokarca:

— Bu kafada olanların hepsi bir gün cehennemde yanacaklar, dedi. İçinizde cennete lâyık birini göremiyorum.

Ondan hamile kalan bir hatun.

— Ben de mi, diye atıldı. Hani bir takım arzularına boyun eğersem benim cennete gideceğimi söylemiştin. Ben bütün dini emirlerini yerine getirdim. O yüzden de bak karnım ne hale geldi. Şimdi de kalkmış oraya lâyık kimse yok diyorsun.

Br din adamının ağzını, onun mesleki faaliyeti sırasında kazaya uğrayan şişkin bir karından daha iyi kapatacak şey yoktu.

Yobaz:

— Tabii her şeyin istisnaları vardır, diye işi tatlıya bağlamağa çalıştı.

Neyse ki balıkçı düğümünden sıkılan yılanın ıslığı herkesi susturdu.

Boğa:

— Kaptan, diye bağırdı Nuha, benim bu hale gelmemden sen mesulsün. Şu pis gemiye binmeseydim başım böyle derde **girmezdi.**

Nuh; sıkıya gelen ihtiyarların baş vurduğu yaş politikasına dayanarak.

— Şu koca yaşımda, üşenmeden kalkıp sizlerin hayatlarınızı kurtarmağa çalıştım. Mükâfatı da her fırsatta bana çatmanız oldu. Bir yılan düğümlenir, meclisinizdeki yetkili ağızlar yapamıyacakları şeyleri vaadedip sizleri kandırır, falanca erkek filânca hanımı iğfal ederse bunda benim ne kabahatim olur. Evet, düğümlenmek her halde tatlı bir şey değildir. Onu kabul ederim. Ama bunun için suçlu duruma düşmek istemem.

2.

Nuhu haklı görenlerin yanında, her ne durumda bulunurlarsa bulunsunlar hayatlarından memnun olmayan bazı canlılar, aleyhte konuşmağa başladılar.

İçlerinde, insana benzediği için kendilerini onlarla rakip gören maymunlar en fazla karşı koyanlardı. İçlerinden zeki olant:

— Arkadaşlar, ister Nuh, işter bir başkası olsun, insanların lâflarına kanmamamız hayvanlık menfaatlerini korumak bakımından şarttır. Çünkü şunu aklınızdan çıkarmayın ki hiç bir insan ucunda en ufak bir menfaat görmeden durup dururken başkasına faydalı olmağa çalışmaz.

Gururu ve aptallığıyla şöhret yapan bir hindi sordu:

— Peki bizleri bu gemiye doldurmaktan ne fayda sağlayabilir?

— Sağlıyacağı faydayı şimdiden pek kestiremeyiz. Çünkü zekâlarımız onlar kadar kötüye işliyebilecek seviyeye yükselmedi henüz. Yalnız emin olduğum tek şey, bu hareketten bir çıkarlarının bulunduğudur.

Hindi, umuma söz söylediğinden ötürü kabararak:

Meselâ benden ne gibi bir şekilde istifade edebileceklerini söyleyebilir misiniz.

— Şimdilik söyleyemem. Ama günün birinde, insanların pisboğazlarına çalışan aşçılık ilmi gelişir de faraza hindi etini yenir yutulur bir hale getirirse o zaman sizlerden mükemmelen faydalanabilirler.

Hindi:

— Böyle bir hareketi insanlardan hiç bir zaman beklemem, dedi.

3.

Akrabasından bir çoğunun insanların midesine göçmesine şahit olan ve kendi hayatını da sırf sıskalığı yüzünden kurtaran bir koyun:

— Sen ne söylüyorsun, ahbap, diye acı acı konuştu, onların karınları acıkmıyagörsün. Sıkıştılar mı birbirlerini bile yerler. Biz durup dururken kendi cinsimizden birini öldürmeyiz, ama onlar öldürür.

Sulh, kardeşlik ve sevgiye pek meraklı olan saf bir güvercin hayretle bağırdı.

— Fakat bu cinayet olur.

— Hayır adına harp, denir diye izah etti inek. Öldürmenin adına harp dendi mi mesele kalmaz. Şişle şişleyebildiğin kadar.

Hindinin de gözü korkmağa başlamıştı.

— Vay canına be, diye gulugululadı. Acaba günün birinde bizi de hakikaten yemeğe kalkarlar mı?

Şakacı bir tahtakurusu:

— Hiç şüphen olmasın, diye gülerek lâfa karıştı. Tencereye de yakışmaz değilsin hani... Sıcak suyu severmisin bari.

— Pek sevmem.

— Öyleyse kötü... Haşlanmaktan pek hoşlanmıyacaksın. Kaynar suda yatmak zevkli değildir.

— Kaynar suya hiç dayanamam.

Tahta kurusu:

— Ama hiç korkma kardeşim, diye hindinin yüreğini ferahlatmağa çalıştı, boynun koparılıp rahmete kavuştuktan sonra dünyanın en kaynar suyu bile tesir etmez.

— Boynum da mı koparılacak

— Elbette... Hem meraklanma canım. Boynun zaten çirkin, koparılmakla fazla bir şey kaybetmezsin.

4.

Az önce Nuhu müdafaaya kalkan hindi.

— Biz şu insan isimli canavarlardan ne vakit kurtulacağız, diye bağırdı.

Tahtakurusu:

— Sen akıllı bir hindiye benziyorsun, dedi. Kendi menfaatlerin uğruna **fikir değiştirme. Bir fikir fikirdir.** Onu boynunun kopması bahasına bile müdafaa etmek gerekir.

Koyun:

— Kendi hayatından emin olduğu için böyle konuşuyor, diye lâfa karıştı. Çünkü aşçılık ilmi ne kadar ilerlerse ilerlesin hiç bir zaman tahtakurusundan yemek yapılacak bir seviyeye ulaşamaz. Onda bu pis koku varken hayatı daima garantidedir.

Konuşmanın burasına kadar işin şakasında olan tahtakurusu, yüzünü büyük bir ciddiyet kaplıyarak kendini müdafaa etti.

— Hakikat maalesef sizlerin zannettiğiniz gibi değil, dedi. Evet, Tanrının bağışladığı o mahut koku yüzünden en iştahı yerinde, en obur insanların bile midesine inmekten korunuyoruz. Fakat bu onların parmakları arasında ezilerek patlatılmamıza mani olmuyor.

Koyun.

— Patlatılmak, pişirilerek yenmekten daha hayırlıdır, dedi.

Tahtakurusu:

— Patlatılmanın ne demek olduğunu bilmediği için bu şekilde konuşmanı mazur görebilirim. Yalnız, arkadaşlarımın, bizlerin kokusuyla alay edecekleri yerde kahramanlığımızı övmelerini dilerdim.

— Kahramanlık mı, diye gülerek sordu akbaba:

(Devamı var)

BU HERİFİ ÖLDÜRSEMMİ... ÖLDÜRMESEM Mİ?..
HAYK MAMMER
Yazan ve Çizen OĞUZ
TEMİZLERSEM MEBUSLUKTAN OLACAM... SAĞ BIRAKIRSAM TANIDIKLARA KARŞI AYIP OLACAK!!!
2800 T.L.
AYIP AYIP! YUUH! YUUUH! İNEK!
OKUYUCU
GÜÜM!
N'APMALI.. ŞAŞIRDIM KALDIMBE
SAĞ BIRAKSAM ROMAN UZADIKÇA UZAYACAK...
EEE!! BEN BU MACERADAN SIKILDIM!!
HERİFTE TAM POLİTİKACI GÖBEĞİ VAR!!
POOF!
— DEVAMI HAFTAYA —

SAYI : 23 75 KURUŞ

dolmuş

— ONDAN SONRA ŞEKERİM, SÜREYYA GÖRÜNDÜ. ÜZERİNDE
56 DİÖR KREASYON BİR TAYYÖR... BOYNUNDA İNCİLER...